

CURIERUL ADVENTIST

OCTOMBRIE 2022: Ucenicul creativ + Creșterea ca ucenic
al lui Isus + Trăind ca un ucenic + Costul uceniciei + Bucuria de
a fi ucenic + Dovada adevăratei ucenicii + Provocările uceniciei

PRELEGERI PENTRU SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE: 3-10 DECEMBRIE 2022



**Faceți
ucenici!**



- 3 Vineri**
Faceți ucenici!
Aurel Neațu
- 5 Sabat dimineață**
Voi merge să fac ucenici
Ted Wilson
- 8 Sabat după-amiază**
Ucenicul creativ
Emil Jigău
- 10 Duminică**
Ce este un ucenic?
Glenn Townend
- 12 Luni**
Creșterea ca ucenic al lui Isus
S. Joseph Kidder
- 14 Marți**
Trăind ca un ucenic
Joel Okindoh
- 16 Miercuri**
A face ucenici – o chemare profundă
Tara Vincross
- 20 Joi**
Costul uceniciei
Anna Galeniece
- 22 Vineri**
Bucuria de a fi ucenic
Dwain N. Esmond
- 24 Sabat dimineață**
Dovada adevăratei uceniciei
Ellen G. White
- 27 Mesaj pentru Darul Săptămânii de Rugăciune**
Norbert Zens
- 28 Sabat după-amiază**
Provocările uceniciei
Georgel Pîrlitu
- 31 Lecturi pentru copii**
Charles Mills

Introducere



În urmă cu două mii de ani, Isus a adresat unui mic grup de pescari de pe țărmurile Galileei următoarea invitație: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19). Aceștia „îndată [...] au lăsat mrejele și au mers după El” (versetul 22). În timpul petrecut cu Isus, viețile lor au fost schimbate pentru totdeauna.

Astăzi, Isus îi cheamă pe oameni să fie ucenicii Săi. Ucenicia începe cu urmarea lui Isus – cu a petrece timp cu El în studiu biblic și rugăciune, urmând calea Lui. Prin pasajele Scripturii și noi putem sta la picioarele lui Isus și asculta învățăturile Sale. Privim cum îi vindecă pe orbi și pe șchiopi. Vedem râvna Lui atunci când curăță templul și blândețea Lui, atunci când îi binecuvântează pe copilași. Vedem cum Își descoperă dragostea pentru vrăjmașii Săi și cum Își călăuzește prietenii. Asemenea ucenicilor din vechime, suntem martori ai învățăturilor Lui profunde. Privim uimiți ultimele scene ale vieții Lui pământești. Bucurându-ne la învierea Lui, putem umbla în continuare cu uceniciei spre Emaus, când „a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (Luca 24:27).

Când am fost „cu Isus” (Faptele 4:13), suntem gata să acceptăm chemarea Lui, care ne spune: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19,20).

Vă invit să petreceți un timp special cu Isus în timpul acestei Săptămâni de Rugăciune când vom analiza cu atenție ce înseamnă să Îl urmăm.

Ted N.C. Wilson, președinte, Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Creдем în puterea rugăciunii și primim cu bucurie cererile de rugăciune care pot fi împărțite în cadrul grupei noastre de închinare în fiecare miercuri dimineață. Trimiteți cererile voastre de rugăciune la prayer@adventistworld.org, și rugați-vă pentru noi, în timp ce lucrăm împreună pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu.

CURIERUL
ADVENTIST

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Anul XCIX, OCTOMBRIE 2022. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Faceți ucenici!

AUREL NEAȚU

„**M**area Trimitere pentru Evanghelie, rostită de Isus, ne spune că acțiunea de a face ucenici, care include botezul și învățarea, reprezintă funcția principală a bisericii (Matei 28:18-20). Așadar, aceasta este și prima atribuție a comitetului bisericii, care acționează în calitate de reprezentant principal al bisericii locale.”¹

„Misiunea bisericii este aceea de a face ucenici ai lui Isus Hristos, care să trăiască în calitate de martori ai Săi iubitori și să vestească tuturor oamenilor Evanghelia veșnică a întregii solii îngerești, *pregătind revenirea Sa* iminentă (Matei 28:18-20, Faptele 1:8, Apocalipsa 14:6-12). Scopul bisericii, în calitate de trup al lui Hristos, este să facă ucenici în mod deliberat, astfel încât ei să continue să dezvolte o relație activă și roditoare cu Hristos și cu biserica Sa.”²

Sesiunea Conferinței Generale din luna iunie, anul acesta, a readus în atenția delegaților chemarea de a fi și de a face ucenici. Un capitol nou, „Formarea de ucenici”, a fost adăugat în *Manualul bisericii*, cu scopul de a sublinia încă o dată importanța impactului unei vieți consacrate lui Dumnezeu asupra celor din jurul nostru. Avem cu toții privilegiul de a face parte dintr-o „preoție împărătească” ce proclamă „puterile minunate ale Celui ce ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:5-9). Pentru a susține și dezvolta misiunea bisericii Sale, Dumnezeu „a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:11-12).

Formarea de ucenici este un proces continuu, prin care o persoană devine ucenic al lui Isus Hristos, se maturizează în credință și formează alți ucenici. Deoarece trăim vremuri speciale, asociate cu timpul sfârșitului, în care suntem chemați să vestim soliile celor trei îngeri, ca popor al lui Dumnezeu avem mandatul de a oferi semenilor un model a ceea ce înseamnă să fii schimbat prin jertfa Domnului Hristos și prin lucrarea tainică a Duhului Sfânt.

UCENIC ÎNSEAMNĂ SĂ FII:

Sare și lumină: „Voi sunteți sarea pământului. Dar, dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni. Voi

sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:13-16).

Aceste cuvinte simple, dar pline de miez, sunt adresate de către Domnul Isus ucenicilor și descriu rolul lor pe pământ în metafore memorabile. Isus compară prezența urmașilor Săi în lume cu ceea ce fac sarea și lumina, iar versetul final este o poruncă. Suntem chemați să fim diferiți, să le provocăm semenilor noștri, asemenea sării, o sete de a afla mai mult despre Dumnezeu. Să contribuim prin viața noastră la promovarea și păstrarea valorilor din Cuvântul lui Dumnezeu. O lumină este menită să strălucească și să dea direcție.

Nu a fost niciodată ușor să fii un creștin dedicat, cu atât mai mult în zilele sfârșitului. Societatea noastră nu este prietenă cu Dumnezeu și nici cu poporul Său. Există un permanent conflict între cei care aleg să facă voia lui Dumnezeu și lumea influențată de puterile întunericului. Pe măsură ce citim Feririle (Matei 5:3-12), constatăm că acestea ne prezintă o viziune radical diferită de cea a lumii noastre, o lume în care este lăudată mândria, nu smerenia. Lumea care susține păcatul, numind anormalul normal și răul bine, este în război cu Dumnezeu, în timp ce Dumnezeu dorește să o împace cu Sine prin Golgota (2 Corinteni 5:19). Trebuie să ne așteptăm să fim persecutați dacă împlinim voia lui Dumnezeu (2 Timotei 3:12).

Ceea ce a ales fiecare dintre noi să fie va determina impactul pozitiv sau negativ pe care îl avem asupra celor din jurul nostru, a familiei, prietenilor și apropiaților noștri.

O persoană dedicată: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:1-2).

„Un ucenic este o persoană ale cărei alegeri, decizii și concepții cu privire la lume și viață sunt transformate de Duhul Sfânt prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu. Ucenicii creștini își modelează credința, caracterul și misiunea după credința, caracterul și misiunea Învățătorului lor, Isus. Un ucenic este o persoană care și-a luat angajamentul de a-L urma pe Hristos și de a-și duce viața sub stăpânirea Lui.”³

Discipolul este o persoană care se aseamănă din ce în ce mai mult cu Hristos în toate privințele (Efeseni 4:15). Umblarea cu El influențează fiecare domeniu al vieții noastre: convingerile, caracterul, stilul de viață, relațiile, munca, divertismentul, finanțele, sănătatea, mărturisirea și preocuparea noastră de a-i vedea pe alții în Împărăția lui Dumnezeu.

Rămânând zilnic în El și împlinind Cuvântul Său, vom continua să creștem până când vom ajunge „la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13).

Martor al lui Isus Hristos: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele 1:8).

„Ucenicii au fost trimiși ca martori ai lui Hristos, spre a vesti lumii ceea ce au văzut și au auzit de la El. Slujba lor era cea mai importantă slujbă încredințată vreodată ființelor omenesti, după cea a lui Hristos. Ei aveau să fie lucrători împreună cu Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. După cum în Vechiul Testament cei doispre-

zece patriarhi au stat ca reprezentanți ai lui Israel, tot astfel cei doisprezece apostoli stau ca reprezentanți ai bisericii Evangheliei.”⁴

Verbul grecesc tradus cu „mergeți” nu este de fapt o poruncă, ci în original este la gerunziu. Singura poruncă din întreaga trimitere este „faceți ucenici”. Isus a spus: *Mergând* (sau când mergeți) „faceți ucenici din toate neamurile”. Indiferent unde ne aflăm, ar trebui să fim martori pentru Isus Hristos și să căutăm să-i câștigăm pe alții pentru El (Faptele 11:19-21).

Singurul mod în care o biserică poate să fie roditoare și să se înmulțească este printr-un program activ de ucenicie. Aceasta este responsabilitatea fiecărui credincios, și nu doar a pastorului, a comitetului sau a celorlora care sunt pasionați de câștigarea semenilor pentru Hristos.

CONCLUZIE

Am avut privilegiul să ascult mărturia unui colportor, fratele Traian Drăgușin, pionier al Bisericii Adventiste din Alexandria. La începutul credinței, anii '40, imediat după cel de-al Doilea Război Mondial, în timp ce dădea mărturie despre credința lui în gospodăria unui sătean, a fost luat de un soldat și de preotul din localitate și dus la postul de jandarmi. Amenințat cu bătaia și confiscarea cărților pentru lipsa legitimației, fratele Traian a avut curajul să-i spună șefului de post că legitimația lui nu este dată de oameni, ci de Dumnezeu, și i-a citit textul din Matei 28:19. Impresionat, șeful de post, probabil un om cu teamă de Dumnezeu, i-a înapoiat geanta cu literatură, în ciuda protestelor preotului, spunându-i să meargă în pace cu Dumnezeul lui.

Întreaga Evanghelie după Matei subliniază autoritatea lui Isus Hristos. Învățăturile Sale aveau autoritate (Matei 7:29): a vindecat bolnavi (Matei 8:1-13) și a iertat păcatele celor înțorși la Dumnezeu (Matei 9:6). El avea autoritate asupra Satanei și a dele-

gat această autoritate apostolilor Săi (Matei 10:1). La sfârșitul evangheliei sale, Matei ne spune clar că Isus are toată autoritatea: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18).

Deoarece Domnul Isus Hristos are astăzi toată autoritatea, putem să-L ascultăm fără teamă. Indiferent unde ne conduce, indiferent în ce împrejurări ne aflăm, El deține controlul. Prin moartea și învierea Sa, Isus a învins toți dușmanii și a câștigat pentru Sine și pentru ucenicii Săi toată puterea.

„El a promis că va da această putere lucrătorilor Săi. Puterea Lui trebuie să devină puterea lor. Ei trebuie să-și lege sufletele de Dumnezeu. Domnul Hristos dorește ca toți să se bucure de bogăția harului Său neprețuit. Este fără margini, inepuizabil. Va fi al nostru prin legământ veșnic, dacă vom fi împreună lucrători cu Dumnezeu. Va fi al nostru, dacă vom fi uniți cu El pentru a aduce cât mai mulți oameni la Dumnezeu.”⁵

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Matei 28:19-20).

Întrebări pentru meditație:

1. Ce înseamnă să fii ucenic în timpul sfârșitului?
2. De ce ucenicia ar trebui să fie un mod de viață?
3. Cu ce autoritate suntem chemați să vestim Evanghelia?

¹ Manualul bisericii, pp. 160-161.

² Ibidem, pp. 160-161.

³ Ibidem, cap. 5, „Formarea de ucenici”.

⁴ Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, 19.1

⁵ Eadem, *The Review and Herald*, 2 iunie 1903.

Aurel Neațu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Sabat dimineață


Voi merge să fac ucenici

Ucenicia și misiunea bisericii

TED WILSON

Cu mai bine de două mii de ani în urmă, pe coasta imprimăvărată a unui munte din Galileea, Hristos cel înviat s-a întâlnit cu ucenicii Săi, împreună cu alte sute de discipoli, pentru a le oferi instrucțiuni importante despre cum să ducă mai departe misiunea pe care El o începuse, aceea de a câștiga suflete pentru Împărăția cerurilor. Pentru mulți, aceasta urma să fie singura ocazie de a vedea și auzi în mod direct cuvintele Domnului lor înviat.

Cu privire la această întâlnire, ni se spune: „Hristos Însuși stabilise timpul și locul, chiar înainte de moartea Sa. Îngerul de la mormânt le reamintise ucenicilor promisiunea Sa de a-i întâlni în Galileea. Făgăduința a fost repetată credincioșilor adunați la Ierusalim în săptămâna Paștelui și prin ei ajunsese la mulți dintre cei care, în singurătate, plângeau moartea Domnului lor. Toți așteptau întâlnirea aceasta cu un mare interes.”¹



Nu există o chemare mai înaltă ca aceea de a fi ucenic al lui Isus Hristos. Iar scopul fiecărui ucenic adevărat este, pur și simplu, să fie asemenea lui Isus.

În timp ce grupul se aduna pe un deal din Galileea, Isus a apărut deodată în mijlocul lor. Cu uimire și venerație, L-au ascultat rostind celebra poruncă prezentă în Matei 28:18-20: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

ÎNCEPUTUL MISIUNII BISERICII

Cu aproximativ trei ani înainte, un alt eveniment important avusese loc tot pe coasta unui munte din Galileea. Inspirația ne spune: „Cu ocazia binecuvântării celor doisprezece a fost făcut primul pas în organizarea bisericii care, după înălțarea lui Hristos, avea să continue lucrarea Sa pe pământ. Despre această întărire prin binecuvântare, raportul biblic afirmă: „În urmă, Isus S-a suit pe munte,

a chemat la El pe cine a vrut, și ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască” (Marcu 3:13,14).²

Acești doisprezece ucenici au avut privilegiul de a-L urma pe Isus zilnic, ascultând învățăturile Sale, văzându-L în acțiune, învățând din exemplul Său. „Timp de trei ani și jumătate, ucenicii au fost sub îndrumarea celui mai mare Învățător pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Printr-o legătură personală și trăire laolaltă, Hristos i-a instruit pentru lucrarea Sa. Zi de zi, ei umblau și vorbeau cu El. [...] El nu le-a poruncit ucenicilor să facă una sau alta, ci le-a zis: «Urmați-Mă!»”³

Astfel, ucenicii urmau să meargă ca martori ai lui Hristos, declarând ceea ce văzuseră și auziseră de la El. Ei trebuiau să-i instruiască și să-i educe pe alții, trimițându-i să împărtășească mesajul Evangheliei. Iar pentru a face aceasta, li s-a oferit puterea Duhului Sfânt.

O CHEMARE PENTRU TOȚI CREDINCIOȘII

Și acum, din nou, pe coasta muntelui, Hristos cel înviat dădea însărcinarea Evangheliei nu numai celor pe care îi desemnase conducători ai bisericii Sale⁴, ci tuturor credincioșilor de pretutindeni.

Ridicându-și privirea către cer, Hristos a declarat că lucrarea Sa pe pământ fusese împlinită și că El se întorcea la Tatăl Său din ceruri. L-a asigurat pe urmașii Săi că „toată puterea l-a fost dată în cer și pe pământ” și a rostit clar misiunea bisericii Sale, conturată prin prisma uceniciei, de a boteza în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt și de a-i învăța să păzească tot ce le-a poruncit (Matei 28:20).

Nu există o chemare mai înaltă ca aceea de a fi ucenic al lui Isus Hristos. Iar scopul fiecărui ucenic adevărat este, pur și simplu, să fie asemenea lui Isus. „Ucenicul nu este mai presus de învățătorul lui, dar orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul lui”, a spus Isus în Predica Sa de pe Munte (Luca 6:40).

Și această chemare la ucenicie, această misiune a bisericii, este una de mare anvergură, cuprinzând *toate națiunile*. Deși trebuie să fi fost o revelație uluitoare pentru sutele de urmași ai Săi care stăteau pe acel munte din Galileea, Isus arătase deja, în timpul slujirii Sale pământești, faptul că Evanghelia nu era doar pentru evrei. El slujise samaritenilor, romanilor și altor neamuri, precum femeii siro-feniciene și grecilor care veniseră să-L caute în timpul sărbătorii.

O LUCRARE SACRĂ

După ce au primit însărcinarea din partea lui Hristos, urmașii Săi au început să dea mărturie mai întâi celor apropiați – rude, prieteni, vecini –, apoi lărgind cercul tot mai mult. O astfel de ucenică dedicată era Tabita, cunoscută și sub numele de Dorca.

„Ea fusese o urmașă vrednică a lui Isus Hristos, iar viața îi fusese caracterizată prin fapte de binefacere și bunătate față de cei săraci și întristați, și de zel pentru cauza adevărului. Moartea ei însemna o mare pierdere. Tânăra biserică nu se putea lipsi de eforturile sale nobile.”⁵ Ucenicia ei a jucat un rol atât de important în misiunea bisericii primare, încât, atunci când a murit, Dumnezeu a făcut o minune prin apostolul Petru, readucând-o la viață (vezi Faptele 9:36-42).

Pe măsură ce biserica a continuat să crească, urmașii lui Hristos au început să înțeleagă cât de vastă era chemarea lor, așa cum reiese din cuvintele adresate de Pavel bărbaților din Atena, pe Colina lui Marte: „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul sin-

gur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se si-lească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi” (Faptele 17:26,27).

De-a lungul veacurilor, Dumnezeu Și-a călăuzit biserica, pe măsură ce mesajul Lui a fost transmis de la un ucenic la altul, uneori chiar cu prețul vieții, făcând astfel noi ucenici, învățându-i Cuvântului lui Dumnezeu, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, și îndrumându-i așa cum a făcut Isus.

PRIVILEGIUL NOSTRU

Ce privilegiu este ca astăzi să fim parte a acestei mari însărcinări și a strigătului puternic și final adresat lumii, împărțând Evanghelia veșnică în contextul soliilor celor trei îngeri din Apocalipsa 14! Ellen White leagă marea însărcinare cu întreita solie îngerească într-un mod clar și puternic:

„Într-un sens special, adventiștii de ziua a șaptea au fost așezați în lume ca străjeri și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume ce pierde. Asupra lor strălucește lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor le-a fost dată o lucrare de cea mai mare însemnătate – proclamarea primei, a celei de-a doua și a celei de-a treia solii îngerești. Nu există vreo lucrare de o importanță mai mare. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția.

Cele mai solemne adevăruri încredințate vreodată muritorilor ne-au fost date pentru a le vesti lumii. Proclamarea acestor adevăruri trebuie să fie lucrarea noastră. Lumea trebuie să fie avertizată, iar poporul lui Dumnezeu trebuie să fie loial încrederii ce i-a fost acordată. [...]

Noi trebuie să fim canale consacrate, prin care viața cerească să se transmită altora. Duhul Sfânt trebuie să însuflețească și să pătrundă între-

ga biserică, curățind și legând laolaltă inimile. Cei care au fost îngropați cu Hristos în botez trebuie să se ridice la o viață nouă, oferind o reprezentare vie a vieții lui Hristos. Asupra noastră este așezată o sarcină sfântă. [...] Sunteți consacrați lucrării de a face cunoscută Evanghelia mântuirii. Perfecțiunea cerului urmează să fie puterea noastră.”⁶

FORMAREA UCENICILOR: UN PROCES

A face ucenici este un proces. Este mai mult decât prezentarea unei serii de întâlniri evanghelistice, chiar dacă acestea sunt vitale. Este mai mult decât hrănirea celor fără adăpost, curățarea unui cartier, organizarea unui program de sănătate sau oferirea de studii biblice, oricât de importante ar fi toate aceste activități.

Primul pas în procesul de ucenicie este să devenim noi înșine ucenici. „Trebuie să studiem Modelul și să devenim ca Isus, care a fost blând și smerit cu inima, curat și neîntinat.”⁷

Modul în care putem face aceasta este petrecând timp cu El în fiecare zi – studiind Cuvântul Său, meditând asupra înțelesului acestuia, comunicând cu El prin rugăciune și, prin puterea Lui, predându-ne cu totul și ascultând de poruncile Sale. Harul lui Hristos este o putere transformatoare, care ne schimbă din ascultători în împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu.

Următorul pas, așa cum a fost revelat în viața primilor ucenici, este să împărțăm și celorlalți ceea ce noi înșine am experimentat – ceea ce am văzut și am auzit în umblarea noastră cu Isus, invitându-i să guste și să vadă „ce bun este Domnul” (Psalmii 34:8). Și, odată ce Îi predau lui Isus viața lor prin botez, acești nou-născuți în credință au nevoie să continue experiența uceniciei prin îndrumarea oferită de către ucenicii mai experimentați în credință.

O resursă excelentă în schițarea întregului proces de ucenicie și îndrumare a fost produsă de Departamentul Școala de Sabat și Slujire Personală al Conferinței Generale. Intitulată *Manual de ucenicie: O resursă pentru membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea* (disponibil în 30 de limbi), această carte practică și concisă va fi o binecuvântare extraordinară atât pentru membrii noi, cât și pentru cei vechi.

La fel ca în vremurile Noului Testament, îndeplinirea misiunii bisericii îi implică pe toți – nu doar pe pastori, evangheliști și alți lideri. Dumnezeu ne invită pe toți să devenim ucenici ai lui Hristos prin puterea Sa, apoi să mergem și să facem ucenici pentru El. Isus vine. Implică-te!

Întrebări pentru meditație:

1. Cum pot acorda prioritate timpului meu personal cu Hristos pentru a mă familiariza cu vocea și instrucțiunile Lui în viața mea?
2. Ești mai mult ca Dorca și acele ei liniștite de slujire sau ca Pavel, împărțind cu îndrăzneală principiile adevărului?
3. Există cineva în biserica ta locală de care să te apropii, oferindu-i susținere și ajutor în umblarea sa cu Hristos?

¹ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 818.

² Eadem, *Faptele apostolilor*, p. 18.

³ *Ibidem*, p. 17.

⁴ *Ibidem*, pp. 17, 19.

⁵ Eadem, *The Spirit of Prophecy*, vol. 3, p. 323.

⁶ Eadem, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, pp. 19, 20.

⁷ Eadem, în *Signs of the Times*, 20 aprilie 1891.

Ted N. C. Wilson este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din întreaga lume. Articole și comentarii suplimentare sunt disponibile la biroul președintelui pe Twitter: @pastortedwilson și pe Facebook: @Pastor Ted Wilson.

Articolele din această secțiune au fost traduse de Andrei Geantă.

Ucenicul creativ

EMIL JIGĂU

Creativitatea se poate manifesta în toate domeniile cunoașterii și vieții sociale. În pedagogia actuală, este considerată o capacitate complexă și fundamentală a personalității umane, care produce ceva nou, original, plusvaloare, cu eficiență științifică și socială. Este un rezultat al influențelor și relațiilor factorilor subiectivi și obiectivi, adică al posibilităților persoanei și al condițiilor de mediu în care trăiește.

Creativitatea reprezintă un factor de succes și în domeniul misiunii. Privind la responsabilitatea care ne revine de a fi canale consacrate prin care viața cerească să se transmită altora, constatăm că Dumnezeu nu doar ne trimite în misiune, ci ne și oferă dotările necesare, iar reușita vine în urma receptivității noastre ofensive, prin care vom valorifica ceea ce am primit. Astfel vom dobândi abilitatea de a realiza ceva nou printr-o experiență nouă, care, însă, necesită creativitate, risc, reacție vie, curajoasă, de cooperare cu adevărul Său.

În Matei 25:14-30, Domnul Isus ne prezintă o altă dimensiune a Împărăției Sale. „Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi...” Omul îl reprezintă pe Domnul Hristos care, atunci când a rostit această parabolă, era aproape de timpul când să plece de pe acest pământ la ceruri. Robii sunt urmașii Săi, învățați că scopul real al vieții este slujirea. Ceea ce urmează reflectă profilul ucenicului creativ în contrast cu cel viclean, leneș și netrebnic.

1. „...și le-a încredințat avuția sa” (v. 14 u.p.). Specialiștii au calculat valoarea relativă a sumelor încredințate, după criteriile secolului I d.Hr.: un talant ar fi echivalat cu salariul pe 20 de ani al unui lucrător obișnuit. Așadar, cinci talanți ar fi însemnat salariul pe 100 de ani al aceluiași lucrător. E vorba, deci, de sume uriașe. Fiecare dintre noi dispune de o înzestrare distinctă, de un „talent” particular (Romani 12:6-8; 1 Corinteni 12:7-11), de un rezervor imens de valori pe care nu-l poate delega altora. Fructificarea a ceea ce ai primit – „avuția” Sa – îți revine în întregime. Fiecare are locul său în planul cel veșnic al cerului. Fiecare trebuie să fie un colaborator cu Domnul Hristos pentru salvarea sufletelor pierdute din această lume. Ești solicitat să fii un bun administrator al „harului felurit al lui Dumnezeu” (1 Petru 4:10).

Parabola ne aduce în atenție receptivitatea ofensivă: nu e suficient să primești, dacă prin „a primi” înțelegi strict a păstra fără curaj, neproductiv, ceea ce ți se încredințează. A-ți valorifica „talantul” înseamnă a-l administra astfel încât să rodească, a-l potența și a-l multiplica. Nu e suficient să te complaci în rolul de „depozitar” cuminte al talantului. Ascultarea vie, eficientă, practică dublează valoarea primită prin reactivitate. Tezaurizarea pioasă, fără participare, fără dezbateri și îmbogățire interioară, nu e un act de credință, ci unul de înregistrare anonimă. Robul leneș e condamnat de stăpân la „întunerul de afară”:

• „Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul, fiecăruia după puterea lui, și a plecat” (v. 15). În aparență, „darurile” cu care suntem înzestrați sunt diferite. Talentele nu au fost împărțite după capricii. Fiecăruia om, Dumnezeu i-a dat după capacitatea de a folosi. În realitate, ni se încredințează atât cât „rețeta” noastră spirituală poate duce. Și atât cât e nevoie în economia globală a comunității și a lumii. Se dă fiecăruia „să slujească altora după darul pe care l-a primit” (1 Petru 4:10) și 1 Corinteni 12:4: „Sunt felurite daruri, dar este același Duh.” „Cineva poate să aibă învățătură, talente, elocvență și orice alt dar natural sau dobândit, dar fără prezența Duhului lui Dumnezeu, nicio inimă nu va fi atinsă și niciun păcătos nu va fi câștigat la Hristos. Pe de altă parte, dacă ei sunt legați de Hristos și dacă darurile Duhului Sfânt le sunt date, atunci și cei mai neștiutori dintre ucenicii Săi vor avea o putere care va câștiga inimile.”¹

• „Îndată, cel ce primise cei cinci talanți ... i-a pus în negoț și a câștigat cu ei alți cinci talanți. ... Cel ce primise cei doi talanți a câștigat și el alți doi cu ei” (v. 16-17). Întrebarea care trebuie să ne preocupe nu este cât am primit, ci ce facem noi cu ceea ce am primit? „Cultivarea și creșterea tuturor puterilor este prima noastră datorie față de Dumnezeu și față de semenii noștri.”² Virtuțile pentru care slugile „bune și credincioase” sunt tratate cu mărînimie sunt creativitatea și curajul de a risca.

Creativitatea presupune capacitatea de a transforma simpla achiziție în câștig. Recepția se întregeste, devine

Cultivarea și creșterea tuturor puterilor este prima noastră datorie față de Dumnezeu și față de semenii noștri.

funcțională, prin ceea ce poți adăuga valorii ei, adică prin dimensiunea ei roditoare (Matei 21:43). „Cel care nu sporește zilnic capacitatea și utilitatea sa în folosul altora nu împlinește scopul, rațiunea de a fi a vieții.”³ E una din provocările decisive ale vieții spirituale. Dogma nu ți se dă ca o doctrină oarecare, ca un bloc înghețat de sentințe definitive, care trebuie „executate” somnambulic. E nevoie de creșterea destoiniciei și a rodnicii în orice direcție, de „lucrare” intimă, de libertatea și forța de a digera adevărul revelat, în așa fel încât el să te transforme, să se resoarbă în chimia unică a persoanei tale pentru a sluji lui Dumnezeu și semenilor.

„A lucra” îndrăzneț e o întreprindere riscantă. Poți deraja, poți inventa variante acomodante, poți sfârși prin a impune, în mod interesat, adevărului limitele proprii tale inaptitudini. Dar, după învățătura parabolei, riscul e, chiar și în aceste condiții, preferabil conservării hapsâne. Nu ni se spune cum ar fi reacționat stăpânul dacă cele două slugi cu aptitudini lucrative ar fi pierdut totul în încercarea lor de a înmulți talanții căpătați. Niciodată nu vom atinge o țintă mai înaltă decât aceea pe care ne-am pus-o. De aceea, indiferent de riscuri, chiar cu „eforturi chinuitoare”, să investim. Nimic n-ar trebui să ne rețină de la aceasta.

2. „Cel ce nu primise decât un talant s-a dus de a făcut o groapă în pământ și a ascuns acolo banii stăpânului său” (v. 18). Tocmai acela care a primit cel mai mic dar a lăsat darul său nefolosit. A primi mai puțin nu este o scuză plauzibilă de a nu face nimic. Riscul e mai rentabil decât imobilitatea temătoare a slugii „păstrătoare”. Păstrătoare, strict păstrătoare, e litera. Duhul e un agent multiplicator, o avere pusă în act, un potențial de îmbogățire practic nelimitat.

3. „După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors și le-a cerut socoteală. Cel ce primise cei cinci talanți a venit, a adus alți cinci talanți și a zis:

«Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți; iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți.» Stăpânul său i-a zis: «Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.» Cel ce primise cei doi talanți a venit și el și a zis: «Doamne, mi-ai încredințat doi talanți; iată că am câștigat cu ei alți doi talanți.» Stăpânul său i-a zis: «Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!» (v. 19-23).

Nu atât despre cantitatea darurilor încredințate e vorba, cât despre calitățile lor specifice, iar recompensa, indiferent de greutatea darului, e aceeași: stăpânul mulțumește primelor două slugi cu exact aceleași cuvinte. El i-a răsplătit pe lucrătorii creativi ca și cum toate meritele ar fi fost ale lor. „Cel care, cu umilință, începe cu puține cunoștințe și spune și altora puținul pe care îl știe, în timp ce caută cu sârguință să cunoască mai mult, acela va constata că întreaga comoară a cerului îi stă la dispoziție.”⁴

4. „Cel ce nu primise decât un talant a venit și el și a zis: «Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău!» (v. 24, 25).

Diferența dintre primele două slugi și sluga a treia este diferența dintre adeptii care se supun cu bucurie însărcinării primite, cu o anumită vervă în îndeplinire, și cei care o fac de frică, preocupați numai de securitatea lor personală. Purtarea lui nu poate fi scuza. A avut la dispoziție toate condițiile. De asemenea, stăpânul nu i-a cerut nici mai mult, nici mai puțin, decât ceea ce era în stare să facă. Mai mult chiar, ceea ce îi aducem lui Dumnezeu nu este un produs al nostru (1 Cronici 29:14: „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.”).

Prin contrast, ucenicul activ, multiplicatorul, acționează pentru pro-

fitul altuia. Păstrătorul se gândește numai la siguranța sa, la obținerea maximei certitudini pe principiul minime rezistențe. Multiplicatorul este invitat să „intre” în spațiul sărbătoresc al răsplătii, să treacă, așadar, din afară înăuntru. Dimpotrivă, păstrătorul „leneș” e azvârlit în „întunericul de afară”. E o confirmare a faptului că se poate trece din spațiul excluziunii în acela al comuniunii, că Isus lasă o șansă celor „din afară”, cerându-le însă nu doar o conformitate birocratică sau înregistrată, ci o reacție vie, curajoasă, de cooperare cu adevărul Său.

Isus este un maestru al riscului. Parabola talanților este situată imediat după relatarea intrării în Ierusalim, după declanșarea ultimului episod din viața pământească a Învățătorului. Acum va avea loc confruntarea supremă cu mai-marii cetății, cu fidelitatea ucenicilor săi, cu moartea. Răstignirea va fi marele Său gest multiplicator. Viața Sa și sacrificiul Său urmau să aibă o influență nețârmurită, legându-L pe Dumnezeu de întreaga familie omenească. „Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineată” (Apoc. 22:16). Talantul întrupării, sămânța împărăției sădită de El prin faptă și cuvânt vor da rod înmiit. Vom rămâne uimiți de acea „mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam ... și de orice limbă” (Apoc. 7:9), ca rezultat al lucrării Sale (re)creatoare.

Întrebări pentru meditație:

1. Ce înțelegi prin creativitate în viața de ucenicie?
2. Care sunt talanții care ți-au fost încredințați și cum îi folosești?
3. Care este factorul motivator al adevăratului ucenic?

¹ Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 328.

^{2,3} *Ibidem*, p. 329.

⁴ *Ibidem*, p. 354.

Emil Jigău este trezorerul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Ce este un ucenic?

GLENN TOWNEND

Evangelia după Marcu consemnează o povestire bine cunoscută și unică: „Au venit la Betsaida; au adus la Isus un orb și l-au rugat să se atingă de el. Isus a luat pe orb de mână și l-a scos din sat, apoi i-a pus scuiat pe ochi, și-a pus mâinile peste el și l-a întrebat: «Vezi ceva?» El s-a uitat și a zis: «Văd niște oameni umblând, dar mi se par ca niște copaci.» Isus i-a pus din nou mâinile pe ochi; i-a spus să se uite țintă și, când s-a uitat, a fost tămăduit și a văzut toate lucrurile deslușit” (Marcu 8:22-25).

În toate celelalte ocazii de vindecare, Isus vindecă printr-o singură atingere sau printr-o singură poruncă. De ce au fost necesare două interacțiuni înainte ca acest om să fie vindecat?

Luați în considerare succesiunea istorisirilor din Marcu 8. Înaintea acestei relatări, Isus îi hrănise în mod miraculos pe cei 4.000; totuși, fariseii mai doreau un semn. Ca răspuns, Isus și-a avertizat ucenicii cu privire la „aluatul” fariseilor, referindu-se în mod simbolic la lipsa lor de credință (v. 1-21). Apoi, după ce a restabilit vederea orbului, Isus le-a adresat ucenicilor întrebarea supremă a credinței: „Cine ziceți că sunt Eu?” (v. 29). Așadar, contextul acestei întâmplări este credința. Rețineți faptul că alții au fost cei care l-au adus pe orb la Isus. Oamenii aceștia, nu orbul, au avut credință în Isus.

Ca băiat în vârstă de zece ani, am orbit pentru o scurtă perioadă de timp, după ce m-am uitat la sudură, deși fusesem avertizat să nu o fac. M-am trezit a doua zi dimineața și nu mai puteam vedea – a fost înfricoșător. A trebuit să depind de familia mea pentru a mă hrăni, spăla, îmbrăca și conduce. Trebuia să mă încred în ei ca fiind ochii mei.

În același fel, în timp ce Isus l-a luat pe orb de mână și l-a scos din sat, orbul a început să se încreadă în Isus ca fiind ochii săi. După ce Isus a pus scuiat pe ochii omului și a întrebat: „Vezi ceva?” bărbatul a răspuns: „Văd oameni; arată ca niște copaci care umblă.” Credința lui în Isus a crescut. În cele din urmă, când Isus și-a pus mâinile pe ochii omului și astfel a văzut clar, credința lui în Isus ca persoană, ca vindecător și Cel care îi poate schimba viața

a fost completă. Prin acest proces de dezvoltare a încrederii, Isus a luat un om cu credință puțină sau deloc și l-a condus pe o platformă a credinței și a speranței, reînnoindu-i astfel viața.

ÎNVĂȚÂND SĂ FII UN UCENIC

În felul acesta lucrează Isus cu fiecare dintre noi. El știe unde ne găsim în călătoria noastră spirituală; chiar dacă avem doar puțină credință, dar tânjim după mai mult, Isus ne poate conduce și ne poate oferi dovezile potrivite pentru a ne dezvolta încrederea și credința în El, astfel încât viața noastră să fie reînnoită. Iată ce înseamnă să fii ucenicul lui Isus. Cuvântul tradus prin „ucenic” în Noul Testament este *mathetes*, care derivă din verbul grecesc „a învăța”. Astfel, un discipol al lui Isus este o persoană care învață să dezvolte încrederea și credința în El și să devină un om nou în El.

Acesta a fost procesul pe care l-au urmat cei doisprezece ucenici ai lui Isus. El i-a ales să fie cu Sine, pentru ca mai apoi să-i trimită (Marcu 3:13-15). Pe măsură ce au petrecut timp „cu Isus”,



**Un ucenic
este o persoană
ce devine în toate
aspectele tot mai
asemănătoare
cu Isus.**

ei au învățat să aibă încredere în El. Au văzut felul în care El îi trata pe ceilalți, cu demnitate, compasiune și onestitate – copii, străini, leproși, cărturari, femei, oameni ce căutau ajutor, precum și cei care căutau să facă rău. Timpului petrecut „cu Isus” i-a urmat timpul „trimiterii”, pentru a face și ei ceea ce făcuse Isus și pentru a interveni în viețile oamenilor, vindecând relații, boli, dizabilități și învingând moartea.

Ei trebuiau să învețe iertarea, sacrificiul de sine și schimbarea interioară a inimii, mai degrabă decât respectarea unor reguli exterioare. La fel ca Isus, trebuiau să slujească și să îndrume cu o inimă preocupată mai degrabă de servirea celorlalți decât de sine, concentrându-se pe valoarea inerentă și potențialul fiecărei persoane. În cele din urmă, datorită îndrumării și călăuzirii oferite de Isus, toți acești ucenici, cu excepția unuia, au devenit ei înșiși liderii unei mișcări de formare de noi ucenici.

UCENICIA PERSONALĂ ESTE UN PROCES

Procesul uceniciei este și pentru noi, cei de astăzi, același. Pe măsură ce petrecem timp în mod deliberat „cu Isus” – prin obiceiul de a citi și a reflecta asupra Scripturii, de a vorbi și a-L asculta pe Dumnezeu, de a petrece timp în natură, a ne odihni în Sabat, de a cultiva recunoștința, deprindem tipare noi

de gândire, credință și practică, ceea ce dezvoltă încrederea și siguranța în Isus. Pe măsură ce relația noastră cu Isus crește și înțelegem în adâncul inimii noastre că Dumnezeu este iubire, învățăm să-L iubim pe Dumnezeu, pe alții și pe noi înșine (Marcu 12:30-33). După cum scrie Ellen White: „Este privilegiul tău să crești mereu în har, progresând în cunoașterea și iubirea lui Dumnezeu. Dacă menții dulcea comuniune cu Hristos, este privilegiul tău să te bucuri.”¹

Ca și în cazul primilor doisprezece ucenici, timpul nostru „cu Isus” are ca rezultat transformarea noastră după asemănarea cu El. Și chiar dacă această lucrare a harului lui Dumnezeu nu este poate completă, și noi suntem „trimiși” pentru a reflecta caracterul lui Isus cu empatie, sinceritate și curaj. Trăim pentru Isus în casă, la școală, la locul de muncă și în comunitate, pentru a produce o schimbare.

O povestire din Papua Noua Guinee ilustrează acest proces. Doi prezbiteri ai bisericii din orașelul Madang au observat că numărul tinerilor șomeri cu studii liceale creștea și, odată cu el, crescuse în zonă și infracționalitatea. Așa că au decis să le ofere hrană acestor „băieți ai străzii”, din Madang, o dată pe săptămână. Biserica s-a implicat în această misiune nu doar cu mâncare, ci și cu grijă iubitoare. După puțin timp, i-au întrebat pe băieții dacă ar dori să se alăture unei grupe de citire a Bibliei. Ei le-au oferit spre lectură Evangheliile după Marcu, Luca și cartea Faptele apostolilor, împreună cu câteva întrebări fundamentale de autocunoaștere. De-a lungul timpului, aceste interacțiuni au condus la o mai mare compasiune și o mai largă viziune a membrilor bisericii, mai puține crime în oraș, iar unii dintre băieții străzii au devenit ucenici ai lui Isus.

CONCLUZIE

Diviziunea Pacificul de Sud are o mantră: „Un ucenic este o persoană

care devine în toate aspectele tot mai asemănătoare cu Isus” (bazată pe Efeseni 4:15). Recunoaștem faptul că ucenicii lui Isus sunt cu toții proiecte în desfășurare, deoarece a deveni ca El este un ideal „care nu poate fi împlinit în această viață, dar care va fi continuat în viața viitoare.”² Unii au provocări continue cu răbdarea, zeciuiala, limbajul, alimentația sănătoasă, atitudinea... Cu toate acestea, nu trebuie să ne judecăm unii pe alții; mai degrabă trebuie să ne iubim, să ne încurajăm și să ne zidim unii pe alții (1 Tesaloniceni 5:11) pentru a deveni ucenici ai lui Isus care fac, la rândul lor, noi ucenici.

Întrebări pentru meditație:

1. Descrie o experiență din viața ta în care Isus te-a ajutat să dezvolți o mai mare încredere și credință în El.
2. Ce obiceiuri devoționale te-au ajutat în mod deosebit să fi „cu Isus”? Ce obiceiuri devoționale îți se par mai provocatoare și de ce?
3. Ce îți place mai mult în umblarea ta cu Isus? Cum ar ști alții că îl urmezi pe Isus?
4. Cum ai experimentat statutul de a fi „trimis” – acasă, la școală, la locul de muncă, în comunitate – pentru a-i binecuvânta pe alții?

¹ Ellen G. White, *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 292.

² Eadem, *Educație*, p. 19.

Glenn Townend este președintele Diviziunii Pacificul de Sud a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, cu sediul în Sydney, Australia.

Învățăm din Scriptură că a crește în Isus este esențial. Acest lucru se întâmplă prin citirea Bibliei, prin rugăciune, închinare și laudă la adresa lui Dumnezeu, prin părtășia cu credincioșii, prin implicarea în misiune și în slujirea celor în nevoie și prin trăirea zilnică în prezența lui Dumnezeu (Faptele 2:42-47; 4:32-36).

CEA MAI FRECVENTĂ PROMISIUNE A LUI DUMNEZEU

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, Dumnezeu spune în mod repetat: „Eu sunt cu tine.” Aceasta este cea mai frecventă promisiune a Lui. La început, El a fost cu Adam și Eva în Grădina Edenului (Geneza 2:4-3:24). El ne-a dăruit Sabatul săptămânal pentru că a vrut să petreacă o zi întreagă exclusiv cu noi (Geneza 2:1-3). Chiar și după cădere, El a instruit Israelul să construiască un sanctuar pentru El, ca simbol al prezenței Sale în mijlocul lor (Exodul 25:8).

Cea mai măreață realitate a prezenței lui Dumnezeu cu noi este Isus. Chiar și numele Lui, Emanuel, proclamă că El este „Dumnezeu cu noi” (Matei 1:23; Isaia 7:14). Înainte de a se înălța la cer, Isus a promis că va fi cu noi mereu, până la sfârșit (Matei 28:20). El ne-a dat Duhul Sfânt ca să rămână cu noi și în noi pe vecie (Ioan 14:16,17). Momentul de apogeu al veacurilor este acela de a fi cu Isus pentru totdeauna atunci când se va întoarce, la a doua venire (Apocalipsa 21:3).

Dumnezeu este cu noi în permanență. Poate nu simțim prezența Lui, dar asta nu o face mai puțin reală. „Domnul Însuși va merge înaintea ta, El Însuși

va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa” (Deuteronomul 31:8). Aceasta este promisiunea lui Dumnezeu pentru noi, astăzi.

Ce înseamnă să experimentăm realitatea că „Dumnezeu este cu noi”?

1. SUNTEM IUBIȚI

Într-un zbor recent de la Houston la Chicago, am stat lângă un director al unei companii de tehnologie a informației. Zbura peste tot în lume și era adesea plecat de acasă. Îi lipsea enorm familia și avea un număr de telefon exclusiv pentru ei. În mod normal, apelurile lui erau verificate și filtrate, dar membrii familiei îl puteau suna oricând și știau că va răspunde. „Nicio voce nu îmi sună mai dulce decât cea a soției și cele ale copiilor mei”, mi-a spus el. „Mă opresc din orice aș face pentru a răspunde la telefon și a vorbi cu ei.”

Conversația noastră mi-a reamintit că și eu am o linie directă cu Tatăl meu ceresc. „Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă” (Psalmii 145:18). El nu simte niciodată că îl întrerup când îmi înalț sufletul către El, în rugăciune.

Creșterea ca ucenic al lui Isus

Experimentând prezența Sa

S. JOSEPH KIDDER

Când sunt bolnav sau descurajat, El se coboară să mă mângâie sau îi îndrumă pe alții să o facă în numele Lui. Când sunt tulburat, pot să-L strig. Am o conexiune unu-la-unu cu Dumnezeu.

Pentru Ellen White, realitatea supremă a iubirii lui Dumnezeu este prezența Sa în mijlocul nostru. „De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compasiune pentru noi în suferințele noastre. Fiecare descendent al lui Adam poate înțelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoșilor, deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare acțiune a iubirii, în fiecare atracție divină prezentată în viața Mântuitorului pe pământ, noi vedem pe „Dumnezeu cu noi”¹.

2. NU SUNTEM NICIODATĂ SINGURI

Prezența lui Dumnezeu se manifestă într-o manieră distinctă, acordată cu nevoile noastre. Orfanului îi este părinte veșnic (Isaia 9:6). Pentru copilul nou-născut, El este mama plină de compasiune (Isaia 49:15). Pentru cei singuri, El este însoțitorul atotputernic, mereu prezent (Psalmii 68:6; 69:33). Celor bolnavi, celor părăsiți, celor care trec prin valea umbrelor morții, El le promite: „Eu voi fi cu tine” (Isaia 43:2).

Una dintre cele mai entuziasmante caracteristici ale prezenței lui Dumnezeu este bucuria pe care ea o aduce. „În prezența Ta este belșug de bucurie, la dreapta Ta sunt desfătări veșnice!” (Psalmii 16:11 NTR). Știu că, indiferent ce trăiesc acum, indiferent unde mă aflu, Dumnezeu este mereu cu mine, ajutându-mă să înfrunt viața cu încredere și speranță.

3. A FACE PREZENȚA LUI DUMNEZEU O REALITATE ÎN VIAȚA TA

Dumnezeu caută permanent să ni se descopere în fiecare aspect al vieții

noastre. El ne îndeamnă să-L căutăm din toată inima. Și ne spune cum să o facem în Ieremia 29:12-14: „Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul.” Observați, există două condiții: chemarea și căutarea.

4. CHEAMĂ-MĂ!

Ne depărtăm de Dumnezeu atunci când suntem distrași de lucruri precum angajamentele în muncă și un stil de viață ocupat. Așadar, problema nu este la capătul firului dinspre El, ci la al nostru. Putem vorbi despre apropierea lui Dumnezeu, dar să nu trăim cu adevărat în siguranța ei. Vorbește cu El în fiecare zi despre problemele din viața ta. Trăiește-ți viața împreună cu El. Lasă-L să te conducă și să te binecuvânteze.

Acum câteva săptămâni nu puteam să adorm. În mintea mea se tot repeta o situație frustrantă. Neliniștit, m-am ridicat și am încercat să mă uit la televizor, dar am tot auzit o voce care spunea încet: „Cheamă-mă!” Mi-am deschis Biblia la Faptele 2:25,26: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima și mi se veselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde.” M-a cuprins un sentiment de pace și calm. Am venit cu problema mea înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune. Prezența Lui mi-a adus bucurie și speranță (Faptele 2:28), și curând am adormit.

5. CAUTĂ-MĂ!

Trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu cu sârguință, în fiecare zi. Dacă mi-aș fi văzut soția sau aș fi vrut să

petrec timp cu ea doar o dată la câteva săptămâni, n-ar mai fi rămas mare lucru din căsnicia noastră. Vreau ca soția mea să știe că mă gândesc la ea. Planific timp anume doar al nostru, pentru a fi împreună. Chiar dacă suntem căsătoriți de mai bine de 40 de ani, sunt încă încântat să fiu alături de ea și să descopăr mai multe despre ea. La fel, trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu în mod planificat. Când lăsam deoparte ceea ce ne distrage și ne facem timp să-L căutăm pe Dumnezeu, vom fi binecuvântați prin cunoașterea Sa. Vom fi transformați prin „puterea învierii Sale” (Filipeni 3:10).

Hotărăște-te să cauți prezența lui Dumnezeu în fiecare zi. El nu este niciodată mai departe de o rugăciune.

Întrebări pentru meditație:

1. Gândiți-vă la o întâmplare în care ați simțit prezența lui Dumnezeu într-un mod convingător.
2. Ce poți face pentru a te deprinde să recunoști prezența lui Dumnezeu în viața ta de zi cu zi?
3. Notează culmile și decăderile din viața ta. Cum ai experimentat prezența lui Dumnezeu în fiecare dintre ele?

¹ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 24.

S. Joseph Kidder este profesor de teologie pastorală și ucenic la Seminarul Teologic Adventist de Ziua a Șaptea din Berrien Springs, Michigan, Statele Unite.

Trăind ca un ucenic

JOEL OKINDOH


Am fost chemați să trăim ca ucenici ai lui Hristos acasă, la serviciu, la școală, la piață și nu numai. El este Lumina lumii (Ioan 1:4). Dacă El trăiește în tine, acest lucru va fi evident pentru cei din jurul tău. Faptul că Îl cunoști pe Dumnezeu nu poate fi ascuns. Nu este o chestiune privată, cunoscută doar de către tine și Dumnezeu. Trebuie să fie o binecuvântare pentru ceilalți. „Ca și stăpânul lor, urmașii lui Hristos din toate veacurile trebuiau să fie lumina lumii.”¹

Cu ceva timp în urmă am participat la înmormântarea unui prezbiter din Kenya. Soția și copiii adolescenți au mărturisit despre viața lui într-o manieră care a atins fiecare participant. „La nunta noastră”, a spus ea, „a jurat că mă va iubi și m-a iubit cu adevărat până la moarte.” Copiii au confirmat acest lucru. În calitate de creștin și prezbiter al bisericii, el a exemplificat cu adevărat dragostea lui Dumnezeu față de soția și copiii săi. Asta înseamnă a trăi ca un ucenic!

DEFINIȚIA UCENICILOR

În limbajul comun, un ucenic este cel ce urmează în mod personal un profesor. În ebraică, un ucenic este acela care imită în mod activ atât învățătura, cât și viața maestrului – cel care aplică ceea ce a fost învățat. Marea întrebare pentru un urmaș al lui Hristos este: Ce ar face Isus dacă ar fi în situația mea? Atunci asta trebuie să fac! (Filipeni 3:10,11).

Este întotdeauna o provocare să trăiești ceea ce pretinzi că ești! Oamenii din jurul tău vor să aibă dovada că ești autentic. Biblia este plină de exem-



Închinarea înseamnă a fi acasă, deoarece ne aflăm în prezența Tatălui nostru.

ple de oameni care au trăit ca ucenici autentici ai lui Isus Hristos. Ei au imitat atât învățăturile Sale, cât și viața Sa.

Pavel i-a încurajat pe credincioși: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11:1). Iosua a spus înaintea tuturor căpeteniilor lui Israel: „Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor amoriților, în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24:15).

O INSTRUCȚIUNE BIBLICĂ

Scriptura îi cheamă pe soți să trăiască acasă ca niște ucenici autentici. „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea... Tot așa trebuie să-și

iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui” (Efeseni 5:25-30).

„Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor când vă vor vedea felel vostru de trai: curat și în temere” (1 Petru 3:1,2).

Dacă ești părinte, ucenicia ta este descoperită în modul în care interacționezi cu copiii tăi. „Și voi, părinților, nu întărați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului” (Efeseni 6:4).

În copilărie, a trăi ca ucenic presupune ascultarea de părinți: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. «Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta» – este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință – «ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ»” (versetele 1-3).

Pavel i-a îndemnat pe tineri să-și confirme ucenicia prin caracterele lor. „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea, ci fi o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12).

Apostolul Petru i-a provocat pe pastori și pe conducătorii bisericii să trăiască asemenea unor ucenici autentici: „Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei... Păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și, când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa care nu se poate veșteji, a slavei” (1 Petru 5:1-4).

O NEVOIE VITALĂ

Trăirea ca ucenic autentic este esențială. În aceste zile de pe urmă, diavolul și îngerii lui lucrează neobosit pentru a-i menține pe credincioși mulțumiți cu o stare de căldicel. „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, tru-fași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie... având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia” (2 Timotei 3:1,2,5).

Asemenea lui Pavel, fie ca dorința ta mistuitoare să fie aceea de a-L cunoaște pe Hristos și a fi asemenea Lui: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit, dar alerg înainte căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:10-14).

Întrebări pentru meditație:

1. Când devine cineva ucenic al lui Isus Hristos?
2. Este posibil să împărtășești lumina ta celor îndepărtați și să nu o împărtășești cu cei apropiați?
3. Care este rolul Duhului Sfânt în ucenicie?

¹ Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 369.

Joel Okindoh este asistentul președintelui Diviziunii Africa Centrală și de Est a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și locuiește lângă Nairobi, Kenya.

Miercuri

A face ucenici

O chemare profundă

MIROSLAV M. KIŠ



LA MOMENTUL NEPOTRIVIT ȘI ÎN LOCUL NEPOTRIVIT

În vinerea răstignirii lui Isus, întâlnim un om care a trebuit să facă față unor împrejurări similare. Simon venise la Ierusalim, pentru praznicul Paștelui, din Cirene, un orașel situat în nordul Africii unde, în vremea lui Isus, exista o importantă comunitate evreiască. Până în după-amiaza aceea, el nu se alăturase niciodată celor care îl urmau pe Hristos, chiar dacă îl văzuse și îl auzise, probabil, de mai multe ori. Fiii lui, Ruf și Alexandru, îi povestiseră multe lucruri minunate despre acest posibil Mesia

Împotriva propriei rațiuni, el se aventurează mai aproape și apoi nu-și poate ascunde uimirea și indignarea. Cum este cu putință? Acesta este Isus din Nazaret? Și cine l-a condamnat să fie răstignit?

Chiar atunci Simon simte că este înșfăcat și împins cu violență către Isus, care zace în țărână, zdrobit sub greutatea crucii. Evanghelia lui Luca ne spune simplu: „Pe când îl duceau să-l răstignească, au pus mâna pe un anume Simon, din Cirene, care venea din provincie [trad. engl. – nt. trad.]; și i-au pus crucea în spinare, ca s-o ducă după Isus” (Luca 23:26).

Ce a făcut Simon ca să merite asta? Nu este decât un trecător, care-și vedea de treaba lui. Crucea de pe umerii lui nu-i aparține

Mânios și revoltat de ceea ce s-a întâmplat, Simon pornește încet cu crucea în spate, înfiorându-se de cruzimea soldaților barbari. Dar nu are voie să-și arate sentimentele; altminteri soldații l-ar crucifica și pe el. Și în timp ce-l urmărim mergând în urma lui Isus, suntem martori la cea mai neașteptată transformare. Simon ia decizia finală de a trece de partea acestui Învățător. El trece din tribună în arenă, de la rolul de spectator la cel de participant. Și, în acest proces, el îl acceptă pe Isus așa cum este în realitate – Mântuitorul său din păcat. Îl găsim mai târziu ca unul dintre stâlpii bisericii din Antiohia, unde predică neamurilor Evanghelia lui Hristos (Faptele 11:19,20; 13:1). Din salutările transmise de Pavel, tragem concluzia că, în cele din urmă, familia lui Simon s-a mutat la Roma. El scrie: „Spuneți sănătate lui Ruf, cel ales de Domnul, și mamei lui, care s-a arătat și mama mea” (Romani 16:13).

O urmărire atentă a acestui scurt episod din timpul crucificării Domnului Hristos ne oferă câteva lecții nespuse de valoroase.

Evenimentele din vinerea aceea ne înfățișează cea mai crudă sală de clasă. Să nu ne imaginăm că lui Simon i-a făcut plăcere să poarte crucea în locul lui Isus. Cel puțin, nu la început. Nimeni nu știa, deocamdată, ce avea să se întâmple duminică. Fiecare pas pe care îl făcea sub povara crucii conducea tot mai aproape de sfârșitul inevitabil și definitiv al tuturor speranțelor și visurilor pe care mulți și le legaseră de Isus. În vinerea aceea, Învățătorul nu reprezenta altceva decât imaginea eșecului și a oprobriului public – în special pentru cei care îl urmașera cu credințioșie. Cu cât devenim mai conștienți de lucrul acesta, cu atât ne va fi mai ușor să ne purtăm propriile cruci, chiar și acele cruci care ne sunt impuse și al căror scop încă nu-l cunoaștem.

CE ÎNSEAMNĂ UCENICIA

Ucenicii lui Isus, spre deosebire de semenii lor, manifestă o neobișnuită tărie atunci când se confruntă cu relele existenței noastre pământești. Nu, Dumnezeu nu-i ferește de mușcătura lor. Ci El îi face în stare să vadă, dincolo de aparențe, mâna atotputernică în care este așezat destinul lor. Încercarea prin care a trecut Simon aruncă lumină asupra încercărilor noastre de astăzi.

Învățăm, alături de Simon, că rușinea de a purta o cruce care ne este impusă nu reprezintă cea mai mare tragedie. Învățăm să căutăm și cealaltă față a răului, cea care iese la iveală atunci când este implicat Dumnezeu și când El îi folosește puterea de a răni în scopul vindecării, al creșterii și al biruinței. Dumnezeu poate folosi chiar și răul spre binele nostru. Doar Dumnezeu poate face lucrul acesta și numai dacă stăm suficient de aproape de El, pentru suficient de mult timp.

În primul rând, ucenicia de astăzi ne cere să ne asigurăm că formalismul și rutina viețuirii creștine nu ne împiedică să venim mai aproape de Isus. Ceea ce s-a întâmplat în trecut, atunci când Dumnezeu ne-a dat biruințe, sau ceea ce se întâmplă astăzi, când El intervine în favoarea noastră, nu este suficient pentru a ne scoate la liman și în viitor, atunci când vor mai lovi încercările. Simon învățase cum să-și mențină o formă convențională de evlavie, una care să nu-l deranjeze sau să-i ceară acel curaj de care avem nevoie ca să creștem. Și căutarea noastră modernă după confort s-ar putea să ne facă să alegem aceeași linie a minimei rezistențe. Evităm să ne hrănim mintea și să ne cultivăm spiritul de dragul plăcerii imediate.

Dar nu aici dorește Învățătorul să ne conducă, ci El ne trece prin școala încercărilor. În ea, noi ne dezvoltăm două trăsături importante. În primul rând, noi dobândim tăria de a rămâne în picioare, chiar și atunci când nu mai este nimeni de partea noastră, și curajul de a merge înainte. În al doilea rând, s-ar putea ca Învățătorul să-i provoace pe unii ucenici să capete suficientă putere ca să-i ajute și pe alții să-și poarte crucea. Apostolul Pavel spune astfel: „Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel legea lui Hristos” (Galateni 6:2). *Astăzi, ucenicia înseamnă nu doar puterea de a sta singuri, ci și aceea de a prelua crucea de la*

Să fii ucenic înseamnă să fii instrumentul prin care Dumnezeu să poată ajunge la copiii Săi înstrăinați și să-i roage să se întoarcă acasă.

fratele sau sora noastră și de a-i ajuta în încercările lor.

În al doilea rând, atunci când ne trimite să-i vestim Împărăția Sa, Isus nu așteaptă din partea noastră să facem convertiri. Rolul nostru este doar acela de a-i chema, chiar de a-i grăbi pe oameni să Îl urmeze. „Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5:20). S-ar putea ca uneori să ne fixăm ținte pentru botez sau să încercăm să-i împingem de la spate pe oameni ca să-i câștigăm pentru El. Dar, după ce ne-am făcut partea învățându-i și arătându-le prin exemplul vieții noastre cine este El, putem găsi odihnă în asigurarea că Dumnezeu are exact formula potrivită pentru a-i aduce în biserică. (Pentru aceasta, chiar și soldații necredincioși pot fi de folos.) El știe care este momentul potrivit și poate aranja succesiunea optimă a evenimentelor. Dumnezeu nu are nevoie de șmecheriile noastre, de tehnicile noastre de spălare a creierului sau de priceperea noastră în a folosi frica sau intimidarea. *Astfel, să fii ucenic înseamnă să fii instrumentul prin care Dumnezeu să poată ajunge la copiii Săi înstrăinați și să-i roage să se întoarcă acasă.*

În al treilea rând, Dumnezeu ne cheamă astăzi să nu pierdem din vedere imensa influență corupătoare pe care o are puterea – în special

dacă acea putere este instituționalizată, adică atunci când constituțiile și regulamentele ne dau dreptul de a manipula destinele și libertățile altor oameni. Este incredibil de ușor să ajungem să credem despre noi înșine că suntem de neînlocuit. S-ar putea să ne trezim gândind ca Louis al XIV-lea, regele Franței, despre care se spune că ar fi declarat: „*L'état, c'est moi*” [„Statul sunt eu”]. Într-o societate democratică, s-ar putea să fim tentați să gândim în termenii: *Eu sunt majoritatea!* În contextul creștin însă, doar conducerea lui Isus este de neînlocuit. De prea multe ori trebuie să ne amintim nouă înșine că „lucrarea Lui merge înainte și fără noi”.

Este adevărat, s-ar putea să nu nu trimim nici cea mai mică dorință de a ne răstigni fratele sau de a ne ucide sora. Dar este posibil ca lucrul acesta să se întâmple doar pentru că nu avem prerogativele lui Pilat. Mi se pare însă că mijloacele pe care le folosim pentru a ne descărca frustrările și pedeapsa pe care suntem gata să o aplicăm altora corespund mai degrabă cu raza de acțiune a puterii noastre decât cu gravitatea greșelii comise. Același impuls care îl face pe soț să-și lovească soția îl poate conduce pe un tată să abuzeze de fiul său, pe un șef să-și concedieze secretara, pe un ofițer de poliție să-l omoare în bătaie pe un suspect, pe comandantul suprem al unei armate să declare război sau pe un mare-preot să-L execute pe Isus.

De aceea, *ucenicii de astăzi țin seama de cuvintele Învățătorului lor: „Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, și mai-marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa” (Matei 20:25,26).*

În al patrulea rând, în serviciul Învățătorului, sarcinile și responsabilitățile diferă. Unele aduc mai mult prestigiu și au titluri mai impresionante. Altele este posibil să ofere retribuții umile, fără beneficii, fără asigurare de sănătate și fără nici o schemă de

pensionare. Dar cine va spune că o slujbă nu este importantă, dacă Isus are nevoie de ajutor? Dacă ai avea de ales între a deveni mare-preot (președinte al Conferinței Generale) și a ajuta un condamnat la moarte să-și ducă crucea (să asiguri asistență suflătoare unui condamnat înainte de execuție) ce ai alege? Ce ai spune dacă Isus te-ar chema să fii capelan, și nu președinte? Care slujbă este mai importantă?

Gândiți-vă cum s-a simțit Simon în tot restul vieții sale, atunci când își amintea de după-amiaza aceea de vineri. Nu a deținut nici o poziție înaltă. În ochii mulțimii de pe margine, o postură mai vrednică de dispreț decât a lui nu exista. Altcineva purta titlul de mare-preot. Dar ori de câte ori povestim istoria vieții lui Isus, numele lui Simon stă mult mai presus decât cel al lui Caiafa. *Ucenicia înseamnă să-l împrumuți Învățătorului o mână atunci când El vine la noi sub chipul unui criminal condamnat sau al unui muribund, bolnav de SIDA. Nu, Isus nu a plecat de tot. El nu ne-a lăsat singuri. Încă îi mai putem sluji, purtând de grijă celor din jurul nostru.*

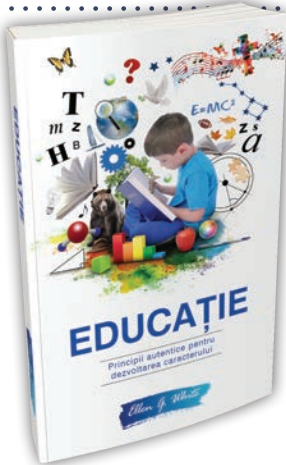
Întrebări pentru meditație:

1. Alexandru și Ruf au povestit despre Isus tatălui lor. Cum putem vorbi despre Isus celor din familia noastră în așa fel încât ei să își dorească să Îl cunoască personal?
2. Ce evenimente neplăcute din viața noastră ne-au ajutat să Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu?
3. Ce putem face în mod concret săptămâna aceasta pentru a-l împrumuta Domnului mâinile noastre?

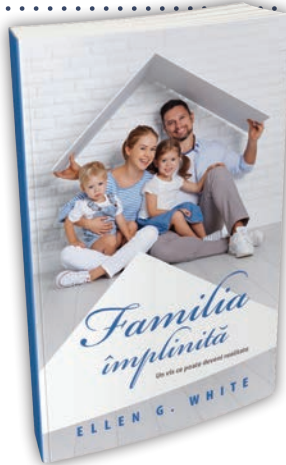
Miroslav M. Kiš a fost pastor, profesor emerit de etică la Universitatea Andrews și conducătorul departamentului de Teologie și Filozofie al Seminarului Teologic din cadrul Universității. A murit în anul 2016, la vârsta de 73 de ani, în urma unui atac de cord. El se retrăsese din viața academică în anul 2015, după 31 de ani de activitate.

Familia creștină, sub domnia Iubirii

Anul misionar 2022–2023 – anul educației și al familiei



EDUCAȚIE
Ellen G. White



FAMILIA ÎMPLINITĂ
Ellen G. White



ÎNDRUMAREA COPILULUI
Ellen G. White

„Scopul pe care-l are în vedere Dumnezeu pentru copiii care cresc lângă focul nostru din cămin este mai larg, mai adânc și mai înalt decât a perceput vederea noastră limitată. Din păturile cele mai umile, în vremurile din trecut, cei pe care El i-a văzut credincioși au fost chemați să mărturisească pentru El în locurile cele mai înalte ale lumii. Și mulți dintre tinerii de astăzi, crescând asemenea lui Daniel în căminul său din Iudeea, studiind Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările Sale și deprinzând lecțiile slujirii pline de credincioșie, se vor mai ridica încă în adunările legislative, în sălile de judecată sau în curțile regale ca martori ai Împăratului împăraților. Mulțimi de oameni vor fi chemați la o lucrare mai largă. Întreaga lume se deschide pentru Evanghelie. ... Din fiecare zonă a lumii noastre răzbate

strigătul inimilor lovite de păcat, cu dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeul iubirii. Milioane și milioane de oameni nici măcar nu au auzit de Dumnezeu sau de dragostea Sa, descoperită în Hristos. Este dreptul lor să primească această cunoaștere. Sunt în aceeași măsură ca și noi pretendenți la îndurarea Mântuitorului. Și nouă ne revine datoria de a răspunde aceluși strigăt, nouă, care am primit cunoașterea, copiilor noștri cărora le-o putem împărtăși. Fiecărei familii și fiecărei școli, fiecărui părinte, învățător și copil asupra căruia a strălucit lumina Evangheliei i se pune în această criză întrebarea ce i-a fost adresată Esterei, regina, în acele momente de criză gravă din istoria lui Israel: «Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?» (Esteră 4:14).” (Ellen G. White, *Educație*, p. 262)

Familia, școala pentru Cer

PREȚ PACHET: 30 lei

**Pentru comenzi, adresați-vă pastorului
sau directorului Departamentului Publicații al Conferinței.**

„Împărăția cerurilor se mai aseamnă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește o ascunde și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.” (Matei 13:44)

ARGUMENTE UMANE

A fi ucenic al lui Isus este frumos, dar nu este gratuit. Unii s-ar putea întreba: De ce a-L urma pe Isus trebuie să coste? Ce anume trebuie să plătim pentru a deveni urmașii Lui? Nu este Dumnezeu suficient de bogat pentru a ne oferi ceea ce avem nevoie și pentru a ne permite apoi să Îl urmăm gratuit? El deține totul (Psalmii 50:10); prin urmare, El ar trebui să înțeleagă situația noastră și să ne accepte așa cum suntem. Alți oameni probabil s-ar târgui: „Eu plătesc, iar Tu oferi.” În această situație, Dumnezeu ar trebui să-i asculte, pentru că ei dictează regulile.

Nu contează care sunt argumentele tale cu privire la costul uceniciei; cert este că El nu are nevoie de banii tăi. El are nevoie ca tu să-I dai inima ta, așa mântuită de păcat, pentru că este ceea ce ai tu mai prețios. Isus vrea „s-o spele, să o curețe cu propriul Său sânge și s-o mântuiască prin dragostea Sa nemăsurată! Totuși oamenii gândesc că este greu să dai totul!”¹

ÎNVĂȚĂTURILE LUI ISUS

Lucrarea lui Isus pe acest pământ s-a concentrat pe atingerea inimii oamenilor prin Evanghelie și pe schimbarea lor conform standardelor Împărăției lui Dumnezeu. Scopul pildelor Sale a fost să dezvăluie realitățile cerești într-un limbaj pământesc, astfel încât chiar și oamenii obișnuiți să

poată prinde licăriri ale valorilor eterne. Astfel, în învățăturile Sale ilustrative, Isus a expus faptul că, dacă vrei să-L urmezi și să fii ucenicul Lui, va trebui să plătești prețul.

Printre cele șapte pilde din Matei 13, două dezvăluie, într-o manieră precisă, costul uceniciei. În pilda comorii ascunse (versetul 44) și în cea a mărgăritarului de mare preț (versetele 45, 46), Hristos a prezentat valoarea Împărăției lui Dumnezeu, care este disponibilă celor ce își doresc să fie parte din ea. Când găsim ceva valoros, vindem tot ceea ce avem și nu precupețim niciun efort pentru a-l obține. Când descoperim că Dumnezeu ne iubește peste măsură și că viața veșnică pe care o dă El poate fi a noastră, lăsam în urmă totul pentru a obține acea viață împreună cu El.

EXEMPLE BIBLICE

Cei doisprezece ucenici și-au lăsat în urmă mijloacele de trai și familiile pentru a-și urma Maestrul. La întrebarea lui Petru despre beneficiile unui sacrificiu atât de mare, Isus a răspuns:

Costul uceniciei

ANNA GALENIECE



Găsind comoara ascunsă, sau mĂrgăritarul de mare preț, poți găsi ceea ce în adâncul ființei tale îți dorești cel mai mult – o inimă reînnoită care devine loială lui Dumnezeu.

„Și oricine a lăsat case sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevestă, sau feciori, sau holde pentru Numele Meu va primi însutit și va moșteni viața veșnică” (Matei 19:29). Deși costul este mare, Hristos nu cere să-ți disprețuiești membrii familiei, chiar dacă uneori s-ar putea să te trezești în dezacord cu ei. Accentul este pus aici pe priorități. Ucenicii Săi ar trebui să-L iubească mai mult decât își iubesc rudele, posesiunile, afacerile sau orice altceva. Nimic nu ar trebui să umbrească dragostea noastră pentru Dumnezeu.

Alegerea lui Petru de a-L urma pe Domnul și de a-i invita și pe alții să facă același lucru dezvăluie nu numai dragostea și consacrarea lui față de Dumnezeu (Ioan 21:17), ci și jertfa sa de dragul lui Hristos (Faptele 5:40,41; 12:4), care a culminat prin răstignirea lui cu capul în jos. Cu toate acestea, Petru a avut multe momente luminoase în viață, cum ar fi sprijinul total al soției sale (1 Corinteni 9:5), faptul de a-i vedea

pe alții întorcându-se la Dumnezeu (Faptele 2:38,41) și, de asemenea, promisiunea vieții veșnice (1 Petru 1:3-9).

Decizia femeii samaritene de la fântâna lui Iacov de a-L urma pe Hristos a costat-o expunerea publică a părților întunecate din viața ei (Ioan 4). Să fi avut cinci soți și să locuiești în prezent cu un alt bărbat era suficient pentru a evita întâlnirile inutile cu femeile la fântână, atunci când scoteau apă. Acesta ar putea fi motivul pentru care se afla acolo singură, în cea mai fierbinte oră a zilei. Însă a fost un moment potrivit ca Isus să o întâlnească și să-i schimbe viața definitiv. După ce a vorbit cu Mântuitorul, femeia care se ascunsese până atunci de concetățenii ei a alergat acum la aceștia, proclamând: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut” (v. 29).

Întâlnirea cu Hristos a descoperit sufletului ei flămând adevărul veșnic și a adus „o nouă expresie pe chipul ei, o schimbare a întregii ei înfățișări.”² Costul renunțării la o viață de păcat nu a fost niciodată regretat. Ea a devenit o urmașă nou-născută a lui Isus și o misionară. Convertirea acestei femei l-a deschis lui Hristos o ușă spre inimile samaritenilor (v. 39-42). Adevărata ucenicie este costisitoare întrucât condamnă păcatul, dar în același timp este avantajoasă întrucât îl îndreptățește pe păcătos.

Luca prezintă o istorie similară despre convertirea lui Zacheu (Luca 19). Toată lumea îl ura pe acest vameș-șef, care înșela oamenii și care acumulasă avere pe spinarea compatrioților săi. Auzind despre Isus și despre puterea Sa miraculoasă, Zacheu s-a dus să-L asculte. Dragostea lui Isus l-a convins pe Zacheu de păcat. În timp ce stătea ascuns într-un sicomor, era copleșit de sentimentul propriei sale nevrednicii.

Influența Duhului Sfânt i-a convertit inima și l-a făcut să renunțe la practicile sale necinstite. Deși pentru Zacheu costul a fost pierderea bogă-

țiilor sale pământești, aceasta a constituit o bucurie, pentru că își deschisese inima către dragostea lui Hristos. Pocăința autentică a acestui om a dus la o reformă completă a vieții sale. Astfel, pierzând valorile pământești, el a câștigat pacea, familia sa și veșnicia (v. 9). Ellen White spune că „doar atunci când Hristos e primit ca Mântuitor personal, omul ajunge să cunoască mântuirea.”³ Există ceva care ar putea fi mai valoros decât aceasta?

CONCLUZIE

Găsind comoara ascunsă, sau mĂrgăritarul de mare preț, poți găsi ceea ce în adâncul ființei tale îți dorești cel mai mult – o inimă reînnoită care devine loială lui Dumnezeu. De aceea, Solomon îți amintește: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (Proverbele 4:23). Costul uceniciei este în întregime rezonabil, având în vedere darul vieții din belșug aici pe pământ, împreună cu suferințele de dragul lui Hristos (Filipeni 1:29), precum și viața veșnică prin El. Nu există o ofertă mai bună ca aceasta. Alege să plătești prețul; alege-L pe Dumnezeu!

Întrebări pentru meditație:

1. Care este cea mai mare comoară a ta?
2. Ce anume stă încă între tine și Dumnezeu?
3. Cum poți permite Duhului Sfânt să-ți transforme viața?
4. Ce înseamnă pentru tine costul uceniciei?

¹ Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 46.

² Eadem, *Hristos, Lumina lumii*, p. 191.

³ *Ibidem*, p. 556.

Anna Galeniece este profesor asociat de capelanie la Universitatea Andrews din Berrien Springs, Michigan, Statele Unite. De asemenea, slujește ca director al Centrului de Studii pentru Capelania Seminarului.

Bucuria de a fi ucenic

DWAIN N. ESMOND

Petru, ucenicul nerăbdător și încrezător în sine, a fost cel care a adresat poate una dintre cele mai bune întrebări din Scriptură. În versetele care precedă întrebarea lui Petru, Isus a răspuns unui tânăr bogat care l-a întrebat: „Învățătorule, ce bine să fac ca să am viața veșnică?” (Matei 19:16).

După ce Isus a recitat o listă de porunci pe care tânărul conducător să le ia în considerare, El a identificat o slăbiciune spirituală mai profundă: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă” (v. 21). Versetul 22 surprinde apoi ceea ce trebuie să fie unul dintre cele mai triste epitafuri scrise vreodată pentru un ucenic născut mort: „Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat, pentru că avea multe avuții.”

Comentariul tulburător al lui Ellen White despre această decizie fatidică merită citit cu atenție: „Dacă și-ar fi dat seama de valoarea darului oferit, s-ar fi înscris repede ca unul dintre urmașii lui Hristos. El era membru al onoratu-lui consiliu al iudeilor și Satana îl ispătea cu perspective măgulitoare pentru viitor. El dorea comoara cerească, dar în același timp dorea și avantajele trecătoare pe care le putea aduce bogăția. Îi părea rău că existau astfel de condiții; dorea viața veșnică, dar nu era dispus la sacrificiu. Prețul vieții veșnice i s-a părut prea mare.”¹

În timp ce tânărul conducător se îndepărta întristat, Isus le-a spus ucenicilor ceva care încă ne șochează și acum, două milenii mai târziu: „Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor. Vă mai spun iarăși că

este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (v. 23, 24). „Cine poate atunci să fie mântuit?” au suspinat ucenicii (v. 25). Acela a fost momentul în care un Petru roșu la față a întrebat ceea ce niciun alt ucenic nu a îndrăznit să întrebe: „Iată că noi am lăsat tot și Te-am urmat. Ce răsplată vom avea?” (v. 27).

CE ESTE AICI PENTRU NOI?

Îl putem învinovăți pe Petru pentru că a adresat această întrebare? Isus a vorbit adesea despre costul uceniciei, așa cum a făcut și în Matei 16:24, când a afirmat: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” Știm că ucenicia costă, dar merită? Răspunsul este da! Iată cinci bucurii prețioase care îi așteaptă pe cei dornici să se arunce în aventura uceniciei cu Isus – „procesul de a deveni ca Isus petrecând timp cu Isus”²

BUCURIA UNEI VIEȚI TRĂITE CU ROST

În Matei 16:25, Isus face o predicție îndrăzneată cu privire la toți uce-



Știm că ucenicia costă, dar merită?

nicii care aleg să-L urmeze: „Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga.” Poate exista ceva mai trist în această viață decât să nu găsești niciodată scopul pentru care ai fost creat? Aici, Isus promite că toți cei care își dedică viața în slujba Lui își vor descoperi menirea, care parțial înseamnă a deveni „pescari de oameni” (Matei 4:19). O viață plină de scop este o viață de bucurie!

BUCURIA ACCEPTĂRII NECONDIȚIONATE

Unul dintre lucrurile pe care le iubesc cel mai mult la părinții mei este disponibilitatea lor de a mă accepta și de a mă iubi chiar și atunci când îi dezamăgesc. Oricât de importanți sunt ei, acceptarea lor față de mine

nu se poate compara cu aceea a lui Isus. El a declarat: „Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Ați simțit bucuria acceptării necondiționate de tipul „vino așa cum ești” din partea lui Isus? Ucenicia cu Isus te va schimba, dar nu înainte ca El să te accepte necondiționat.

BUCURIA PRIETENIEI CU HRISTOS ȘI DUMNEZEU

Când mergem împreună cu Isus, ne împrietenim cu Dumnezeul universului, iar această prietenie aduce cu sine beneficii: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15:15). Toată înțelepciunea și puterea universului este la dispoziția fiecărui ucenic împrietenit cu Isus! Aceasta este o bucurie care aduce pace multor ucenici măcinați de griji!

BUCURIA VINDECĂRII, ODIHNĂ ȘI RESTAURAREA

Într-o lume a pandemiilor și a primejdiilor, numai această bucurie, și tot merită prețul de a merge cu Isus. Chiar acum El ne poruncește: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Isus ne oferă jugul voinței Sale în locul jugului istovitor al păcatului. El promite: „Veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (v. 28, 29).

Despre această frumoasă promisiune, Ellen White a scris: „Domnul nu face vreodată o estimare greșită cu privire la moștenirea Sa. El evaluează oamenii cu care lucrează. Când se vor supune jugului Său, când vor renunța la lupta care le-a fost inutilă atât lor, cât și cauzei lui Dumnezeu, vor găsi pace și odihnă. Când vor deveni conștienți de propria lor slăbiciune, de propriile lor deficiențe, se vor desfăța în a face voia lui Dumnezeu.”³

Adevărații ucenici vor domni pentru totdeauna cu Cel care i-a transformat după chipul Său.

BUCURIA VIEȚII ETERNE ȘI MULT MAI MULT

Isus a răspuns la întrebarea lui Petru, iar răspunsul Lui reprezintă poate cea mai mare bucurie dintre toate. Permiteți-mi să vă asigur, a spus Isus, „că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți șede și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde pentru Numele Meu va primi însutit și va moșteni viața veșnică” (Matei 19:28,29). Într-o zi, curând, toți adevărații ucenici vor domni pentru totdeauna cu El, Cel care ne-a transformat după chipul Său. Aceasta va fi o bucurie negrăită și strălucită! (1 Petru 1:8).

Întrebări pentru meditație:

1. În ce fel te poți identifica cu tânărul conducător bogat?
2. Ai făcut vreodată un sacrificiu pentru Isus și ai experimentat binecuvântarea ca rezultat?
3. Ai considerat vreodată lepădarea de sine o experiență plină de bucurie?

¹ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 520.

² *Manual de ucenicie: o resursă pentru membrii adventiști de ziua a șaptea*, p. 3.

³ Ellen G. White, în *Review and Herald*, 23 octombrie 1900.

Dwain N. Esmond este pastor hirotonit, autor și editor. În prezent este director asociat/editor al Ellen G. White Estate, Inc., unde ajută la pregătirea și publicarea de conținut al White Estate.



Al doilea Sabat dimineața

Dovada adevărata ucenicii

ELLEN G. WHITE

In aceasta este proslăvit Tatăl Meu”, a zis Hristos, „dacă aduceți multă roadă”. Dumnezeu dorește să manifeste prin tine sfințenia, bunătatea și mila propriului Său caracter. Cu toate acestea, Mântuitorul nu cere de la ucenici să se străduiască să aducă roadă. El le spune doar să rămână în El. „Dacă rămâneți în Mine”, zice El, „și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da”. Hristos rămâne în urmașii Săi prin Cuvânt.

Aceeași legătură vitală este reprezentată și prin „a mânca trupul Său și a bea sângele Său”. Cuvintele lui Hristos sunt duh și viață. Primindu-le, primești viața Viței. Voi trăiți „prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4). Viața lui Hristos în tine produce aceleași roade ca și în El. Trăind în Hristos, alipindu-te de Hristos, sprijinit de Hristos și trăgându-ți seva din Hristos, vei aduce roade asemenea lui Hristos.

La această ultimă întâlnire cu ucenicii Săi, marea dorință pe care Hristos Și-a exprimat-o a fost aceea ca ei să se iubească unii pe alții așa cum i-a iubit El. Despre lucrul acesta le vorbi-se de multe ori: „Vă poruncesc”, le repetase El adesea, „să vă iubiți unii pe alții”. Cele dintâi cuvinte pe care le-a rostit după ce a fost singur cu ei în camera de sus au fost: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.”

Porunca aceasta era nouă pentru ucenici; pentru că ei nu se iuberă unii pe alții așa cum îi iubise Hristos. El a văzut că ei trebuie să fie stăpâniți de idei și impulsuri noi; că trebuie să trăiască după principii noi; prin viața și moartea lui Hristos, ei trebuiau să ajungă la o nouă înțelegere a iubirii. Porunca de a se iubi unii pe alții avea un înțeles nou în lumina jertfei Sale. Întreaga lucrare a harului este o continuă slujire marcată de efort iubitor și plin de lepădare și jertfire de sine.

În fiecare oră a șederii lui Hristos pe pământ, iubirea lui Dumnezeu se revărsa de la El în șuvoaie nestăvilite. Toți cei ce sunt plini de Duhul Lui vor iubi așa cum a iubit El. Același principiu care Îl însuflețea pe Hristos îi va însufleți și pe ei în relațiile lor unii cu alții.

DRAGOSTEA ESTE DOVADA

Această iubire este dovada uceniciei lor. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei”, a spus Isus, „dacă veți avea dragoste unul pentru altul”. Când oamenii sunt strâns legați, nu prin forță sau interese egoiste, ci prin iubire, ei dau dovadă despre lucrarea unei influențe care este mai presus de orice influență omească. Oriunde există această unitate, ea este dovada refacerii în om a chipului lui Dumnezeu și a faptului că un nou principiu al vieții a fost sădit. Ea ne arată că în natura divină există puterea de a rezista forțelor supranaturale ale răului și că harul lui Dumnezeu biruie egoismul inimii firești.

Iubirea aceasta, manifestată în biserică, va provoca fără îndoială ura lui Satana. Hristos n-a croit pentru ucenicii Săi o cale ușoară. „Dacă vă urăște lumea”, a zis El, „să știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său.» Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.” Evanghelia urmează să fie vestită printr-o luptă neîncetată în mijlocul împotrivrării, primejdiilor, pierderilor și suferințelor. Dar cei care împlinesc lucrarea aceasta nu fac altceva decât să urmeze pașii Stăpânului lor.

PUTEREA DE A-L ÎNVINGE PE SATANA

Ca Mântuitor al lumii, Hristos a fost în mod constant confruntat cu aparența eșecului. El, mesagerul milei în lumea noastră, părea să realizeze puțin din lucrarea pe care dorea să o facă pentru înălțare și mântuire. Influențe satanice se împotriveau continuu drumului Său. Dar El nu Se descuraja. Prin profetul Isaia, El declară: „Degeaba am muncit, în zadar și fără folos Mi-am istovit puterea. Dar dreptul Meu este la Domnul, și răsplata Mea la Dumnezeul Meu ... ca să aduc înapoi la El pe Iacov și pe Israel, care este încă împrăștiat; căci Eu sunt prețuit înaintea Domnului și Dumnezeul Meu este tăria Mea” (Isaia 49:4,5).

Domnului Hristos I se dă această făgăduință: „Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor... Așa vorbește mai departe Domnul: ... «Te voi păzi și te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: 'leșiți!' și celor ce sunt în întuneric: 'Arătați-vă!' ... Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi și-i va duce la izvoare de ape»” (Isaia 49:7-10).

Pe acest cuvânt se sprijinea Isus și astfel nu i-a dat lui Satana niciun avantaj. Când urma să parcurgă ultimii pași ai umilinței și când cea mai adâncă durere se apropia de sufletul Său, Hristos le-a spus ucenicilor: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine.” „Stăpânitorul lumii acesteia este judecat.” „Acum va fi aruncat” (Ioan 14:30; 16:11; 12:31).

Cu ochi profetic, Hristos a zugrăvit scenele care aveau să aibă loc în ultima Sa bătălie. El știa că, atunci când va zice: „S-a sfârșit!”, întregul cer va triumfa. Urechea Lui a auzit cântecele îndepărtate și strigătele de biruință din curțile cerești. Știa că atunci avea să sune clopotul de moarte al dom-

Când oamenii sunt strâns legați prin iubire, ei dau dovadă despre lucrarea unei influențe care este mai presus de orice influență omenească.

niei lui Satana, iar Numele lui Hristos avea să fie rostit dintr-o lume în alta, în tot universul.

Hristos Se bucura că putea să facă pentru urmașii Săi mai mult decât puteau ei să ceară sau să gândească. El vorbea cu siguranță, știind că se dăduse un decret atotputernic înainte de crearea lumii. El știa că adevărul, înarmat cu atotputernicia Duhului Sfânt, va birui în lupta cu răul și că stindardul însângerat va flutura triumfător asupra urmașilor Săi. Știa că viața ucenicilor Săi încrezători va fi ca a Lui, un șir neîntrerupt de biruințe, nevăzute aici ca atare, dar socotite în felul acesta în marele viitor.

O CREDINȚĂ CA A LUI

„V-am spus aceste lucruri”, a zis El, „ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” Hristos n-a fost nici înfrânt și nici nu S-a descurajat, iar ur-

mașii Lui trebuie să dea pe față o credință tot atât de dăinuitoare ca a Lui. Ei trebuie să trăiască așa cum a trăit El și să lucreze așa cum a lucrat El, pentru că depind de marele lor Maestru. Ei trebuie să aibă curaj, energie și perseverență. Deși aparente imposibilități le obstrucționează calea, ei trebuie să meargă înainte, prin harul Lui.

În loc să se plângă de greutate, ei sunt chemați să le depășească. Nu trebuie să se descurajeze de nimic, ci să nădăjduiască totul. Hristos i-a legat de tronul lui Dumnezeu prin lanțul de aur al neîntrecutei Sale iubiri. Este scopul Lui ca cea mai înaltă influență din univers, emanată din izvorul întregii puteri, să le aparțină. Ei vor avea putere să se împotrivescă răului, putere pe care nu o pot înfrânge nici pământul, nici moartea și nici locuința morților, putere care îi va face în stare să biruiască așa cum a biruit Hristos.

Hristos dorește ca ordinea cerului, planul ceresc de guvernare, armonia divină a cerului să fie reprezentate în biserica Sa de pe pământ. În felul acesta, El va fi proslăvit în poporul Său. Soarele neprihănitului va străluci astfel prin ei în lume cu o lumină clară. Hristos a oferit bisericii Sale posibilități mari, ca să primească un tribut mare de slavă de la moștenirea Sa mântuită și răscumpărată.

El a revărsat asupra poporului Său însușiri și binecuvântări, pentru ca el să reprezinte desăvârșirea Sa. Biserica, înzestrată cu neprihănitul lui Hristos, este depozitara Sa, în care se arată pe deplin și desăvârșit bogățiile

milei, ale harului și iubirii Sale. Hristos privește la poporul Său, în curăția și desăvârșirea lui, ca la răsplata umilinței Sale și ca la un adaos la slava Sa.

Prin cuvintele puternice și pline de nădejde, Mântuitorul Și-a încheiat învățăturile. Apoi și-a revărsat povara sufletului în rugăciune pentru ucenicii Săi. Ridicându-și ochii spre cer, a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum l-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viață veșnică tuturor acelorora pe care l-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care l-ai trimis Tu.”

Acest articol este extras din *Hristos, Lumina lumii*, pp. 677–680. Adventiștii de ziua a șaptea cred că **Ellen G. White** (1827–1915) a manifestat darul biblic al profeției pe parcursul a peste 70 de ani de slujire publică.

Întrebări pentru meditație:

1. Cum reprezentăm lumii caracterul lui Hristos?
2. Discutați ideea de „a trăi așa cum a trăit El, a lucra așa cum a lucrat El”. Cum a influențat scopul lui Hristos modul în care a trăit și a lucrat?
3. Care sunt câteva arme pe care le putem folosi pentru a combate descurajarea și frica atunci când ne confruntăm cu ispita?



Mesaj pentru Darul Săptămânii de Rugăciune 2022

Ultimii ani au fost foarte dificili pentru noi toți, iar lumea în care trăim s-a schimbat foarte mult: după mai bine de doi ani de pandemie, acum ne confruntăm direct cu un război în Europa. Cu toate acestea, ca adventiști, ni se reamintesc cuvintele lui Isus din Luca 21:28: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.”

Ce privilegiu este să știm că avem un Dumnezeu iubitor, care este mai presus de toate tulburările din acest timp. Un Dumnezeu care și-a demonstrat dragostea făcându-Se dar pentru noi. Ellen White a exprimat acest lucru astfel: „Cât de mare a fost darul pe care Dumnezeu i l-a dat omului și cu câtă bucurie i l-a oferit! Cu o dărnicie ce nu va putea fi vreodată întrecută, El a dăruit ca să-i mântuiască pe fiii răzvrătiți ai oamenilor și ca să îi ajute să vadă scopul Său și să distingă dragostea Sa”¹. Dacă vom reflecta adesea la scopul lui Dumnezeu, minunându-ne de acțiunile Lui în viața noastră, precum și în viața altora, vom simți o mare binecuvântare, precum și un sentiment de recunoștință.

Putem exprima această recunoștință prin rugăciune, cântând împreună, precum și prin oferirea unei jertfe speciale de mulțumire. Chiar înainte ca Moise să descrie regulile cu privire la jertfa pentru păcat în cartea Leviticul, el dă instrucțiuni pentru arderi-

le-de-tot, darurile de mâncare și jertfele de mulțumire. Acestea din urmă erau daruri voluntare. Aici, credinciosul trebuia să stabilească singur dacă sacrificiul său trebuie făcut și, dacă da, cum trebuia să fie acesta. Aceste sacrificii erau o exprimare a devotamentului și a recunoștinței față de Dumnezeu. Se pare că este important pentru Dumnezeu ca relația noastră cu El să nu se bazeze mai întâi pe o datorie, ci pe recunoștință și devotament profund față de El.

Prin urmare, Ellen White continuă în citatul de mai sus cu o întrebare foarte directă: „Îi veți aduce voi darurile voastre, considerând că nimic din ceea ce aveți nu este prea bun pentru a-l oferi Celui care „a dat pe singurul Său Fiu născut”?... Omul care Îl iubește sincer pe Dumnezeu nu o va lăsa doar ca pe o slujire de formă. El își va aduce darurile pentru ca lucrătorii să fie trimiși să semene sămânța prețioasă”. La prima vedere, această frază ne poate părea deranjantă sau manipulative. În lumina a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi, suntem întrebați cum vom răspunde. Pavel folosește un limbaj la fel de direct și în cea de-a doua Epistolă către corinteni, când le cere acestora, în capitolul 8, să participe la strângerea de daruri pentru frații din Ierusalim: „Nu spun lucrul acesta ca să vă dau poruncă; ci pentru râvna altora și ca să pun la încercare curăția dragostei voastre.” Problema este dacă ne inte-

reseză cu adevărat să ne exprimăm recunoștința pentru ceea ce trăim alături de Dumnezeu.

Provocarea misionară cu care ne confruntăm este mare, atât la nivel regional, cât și la nivel global. Scopul darului Săptămânii de Rugăciune este de a trimite misionari în numeroase zone care nu au avut încă ocazia să afle mesajul Evangheliei sau despre revenirea în curând a lui Isus. Numai regiunea Orientului Mijlociu include o populație de aproape 600 de milioane de oameni, dintre care doar 6.000 erau adventiști în anul 2022. În ultimii zece ani, acest număr s-a dublat, sarcina este uriașă și, prin urmare, necesită un angajament plin de solidaritate din partea Bisericii Adventiste mondiale. În 2021, doar 52 de familii misionare au putut fi trimise în această regiune. Lucrarea misionară în multe zone din Africa și India depinde de solidaritatea bisericii mondiale. „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său” (Matei 9:38).

În acest moment, aș dori să vă mulțumesc tuturor pentru sprijinul acordat misiunii mondiale prin rugăciunile și darurile voastre. Slujim unui Dumnezeu mare, care ne oferă mereu belșug de binecuvântări!

¹ Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 19

Al doilea Sabat după-amiază

Provocările uceniciei

GEORGEL PÎRLITU

Atunci când vorbim despre ucenicie, ne gândim la un proces în care sunt implicate cel puțin două persoane. O persoană care are experiența, competența și calificarea de a învăța pe alții și o persoană care are nevoie să învețe. Procesul acesta presupune provocări atât pentru cel care conduce actul învățării, cât și pentru cel care beneficiază de acesta. În această ocazie vă propun să ne gândim la provocările celui care trebuie învățat, adică la provocările ucenicului.

Textul care poate deschide perspectiva descoperirii acestor provocări este Matei 16:24: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.”

OMUL TREBUIE NU DOAR SĂ VINĂ LA ISUS, CI SĂ ȘI MEARGĂ DUPĂ ISUS.

Este important de remarcat faptul că Domnul Isus nu spune „dacă voiește cineva să vină la Mine”, ci spune „dacă voiește cineva să vină **după** Mine”. În înțelegerea Domnului Isus, a merge după El este mult mai mult decât a veni la El. Deși, de-a lungul lucrării Sale, Isus a vorbit și despre venirea la El („cine vine la Mine nu va flămânzi” – Ioan 6:35; „pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni” – Ioan 6:37), de această dată vorbește despre mergerea după El. De ce? Venirea la Isus poate fi înțeleasă ca fiind convertirea, în timp ce mergerea după Isus poate fi înțeleasă ca fiind ucenicia. Isus vrea ca noi nu doar să venim la El, ci și să mergem după El pentru a deveni astfel ucenicii Lui.

Pentru noi este mai ușor să venim la Isus decât să mergem după Isus. Tânărul bogat a venit la Isus, dar nu a fost dispus să meargă după Isus. Aproape în același fel, și noi venim la El cu ocazia botezului, venim la El cu ocazia nunții, venim la El în fiecare Săbădă, venim la El în fiecare dimineață și

seară, dar apoi plecăm. Domnul Hristos vrea mai mult decât atât. El vrea să-L urmăm, adică vrea să fim ucenicii Lui. Nu întâmplător a zis Isus: „Învățați de la Mine.” Noi învățăm de la El când mergem după El.

OMUL TREBUIE SĂ TRĂIASCĂ DOUĂ EXPERIENȚE DRAMATICE ÎNAINTE DE A-L URMA PE ISUS

Din Matei 16:24 înțelegem că nu este suficient ca o persoană să dorească să meargă după Isus, adică să dorească să fie ucenicul Lui. Este imperios necesar ca acea persoană să se „lepede de sine” și „să-și ia crucea”. După ce trece prin aceste experiențe, îl poate urma. Aceste două experiențe prin care ne cere Dumnezeu să trecem presupun convertire profundă și umilință permanentă, pentru că lepădarea înseamnă convertire, iar purtarea crucii înseamnă umilință.

OMUL TREBUIE SĂ SE LEPEDE DE SINE

Expresia „să se lepede de sine” este o expresie pe care nu o mai folosim astăzi, dar care poate fi înțeleasă ca însemnând tăgăduire de sine, renunțare la sine, supunerea voii lui Dumnezeu sau trăirea pentru Hristos. Ideea de bază este că cel care dorește să fie ucenicul Lui nu trebuie să mai slujească sinelui, să subordoneze totul persoanei sale și intereselor sale, pentru că astfel va încerca să slujească la doi stăpâni, iar așa ceva nu este posibil.

Închinarea la propria persoană a fost păcatul lui Lucifer și este păcatul fiecărui muritor. Fiecare pământească ne face să oferim cel mai important loc propriei persoane și, fără să vrem, slujim, ne închinăm acesteia. Pentru omul firesc, neconvertit, nici chiar Dumnezeu nu este superior propriei persoane. Cum ar putea un astfel de om să fie ucenicul Lui?

Cea mai puternică imagine a lepădării de sine o găsim relatată în Filipeni 2:6-8: „El, măcar că avea chipul

lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.”

Prin convertire autentică, o persoană poate trăi această experiență dramatică a lepădării de sine. Dacă această experiență nu este una singulară, ci este trăită în fiecare zi, omul poate să-L urmeze pe Isus.

OMUL TREBUIE SĂ-ȘI IA CRUCEA

Crucea era un instrument roman pentru executarea criminalilor. Se pare că atunci când Domnul Isus a spus „să-și ia crucea” avea în minte practica vremii, care presupunea ca un condamnat să-și poarte singur crucea până la locul execuției. În sensul acesta, Ellen White scrie: „Crucea era asociată cu puterea Romei. Era instrumentul celei mai crude și mai umilitoare forme de moarte. Criminalii cei mai decăzuți erau puși să-și poarte crucea până la locul de execuție și, adesea, când urma să le fie pusă în spinare, se împotriveau cu disperare până când erau biruiți și instrumentul de tortură le era legat în spinare. Dar Isus le-a poruncit urmașilor Săi să-și ia crucea.”¹

Când Domnul Isus a vorbit despre moartea Sa, Petru L-a mustrat prin cuvintele „să nu Ți se întâmple așa ceva” (Matei 16:22). Fără să vrea, Petru căuta să-L convingă pe Isus să abandoneze planul care îl chema să-și ia crucea. Expresia „să-și ia crucea” nu se referea atât de mult la dificultățile și obstacolele mărunte pe care le aveau de întâmpinat ucenicii, cât la nevoia de a fi gata să accepte moartea. Este interesant de remarcat faptul că aproape toți ucenicii „și-au luat crucea”, în sensul că au murit ca martiri.

În condițiile în care prin expresia „să-și ia crucea” Isus se referea la a fi

Șansele noastre să-L înțelegem pe Maestru și să mergem după El cresc atunci când, în dependență de El, trăim experiența lepădării și a purtării crucii.

gata de a accepta moartea, ce putem spune despre noi, care adesea ezităm să ne asumăm responsabilitățile „mărunte” ale uceniciei?

CEA MAI MARE PROVOCARE – UCENICUL SĂ-L ÎNȚELEAGĂ PE MAESTRU

Declarația Domnului Isus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine”, trebuie pusă în contextul în care El îi confruntă pe ucenici cu întrebarea: „Cine zic oamenii că sunt Eu?” (Matei 16:13).

După ce Petru oferă acel răspuns magistral: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16:16), Isus, pentru prima dată, „a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învieze” (Matei 16:21).

Deși Domnul Isus spune clar că patimile Sale aveau să culmineze cu moartea, dar și cu învierea Sa, Petru reține doar ideea morții, nu și pe cea a învierii. Iată ce scrie Matei: „Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dum-

nezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16:22). Petru nu poate accepta un viitor atât de sumbru pentru Cel despre care el spusese puțin mai devreme că este „Fiul Dumnezeului celui viu”.

Este surprinzător faptul că Petru reține parțial această declarație, în condițiile în care Isus vorbește și despre înviere, nu doar despre moarte. Mai trebuie notat faptul că cea mai mare parte a poporului din care făcea parte Petru credea în înviere și o aștepta. Cu toate acestea, Petru și ceilalți ucenici se opresc la moarte, nu la înviere.

Ca să-i ajute, Isus face alte două declarații de mare importanță: „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi” (Matei 16:27); și: „Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa” (Matei 16:28). Cu toate acestea, Petru și ucenicii nu prind ideea învierii și a tot ce implică aceasta. Comentând această situație, Ellen White notează: „Dar ucenicii n-au înțeles cuvintele Lui. Slava părea prea îndepărtată. Ochii lor erau ațintiți la cele ce se vedeau mai aproape: sărăcia vieții pământești, umiliința și suferința.”²

De ce urechile lui Petru nu rețin ideea învierii? De ce urechile niciunui ucenic nu prind această parte a declarației? Ellen White explică: „Să renunțe ei la strălucitoarele lor așteptări cu privire la domnia mesianică? Să nu-L vadă ei pe Domnul lor înălțat pe tronul lui David? Să admită ei ca Hristos să ducă o viață de pelerin umil, fără adăpost, pentru a fi disprețuit, lepădat și omorât?”³

Atât de preocupați erau de viitorul lor, încât Ellen White scrie că ei așteptau să se întâmple o minune: „Ei nu îndrăzneau să discute cu Isus, ci vorbeau între ei încet și plini de întristare despre viitorul lor. Chiar în mijlocul îndoielilor, s-au agățat de gândul că o

împrejurare neprevăzută ar putea să împiedice soarta tristă care părea să-L aștepte pe Domnul lor.”⁴

Asistăm aici la un amalgam de planuri, gânduri și emoții. Pe de o parte îl iubeau pe Isus și nu doreau să l se întâmple așa ceva, pe de altă parte se iubeau pe sine. Așteptările lor despre întemeierea unei împărății pământești de către Isus și despre înaltele lor poziții în cadrul acesteia era una din cauzele pentru care nu au înțeles cuvintele Domnului Isus. Câte lucruri ar fi decurs altfel în zilele patimilor, ale răstignirii și în cele care au trecut până la înviere, dacă Petru și ceilalți ucenici ar fi prins realitatea învierii despre care a vorbit Isus!

Această dureroasă experiență a neînțelegerii pe care au trăit-o ucenicii este una din cele mai mari provocări ale ucenicilor din toate veacurile. Aceasta a fost provocarea lui Ioan Botezătorul, a lui Iosif, a lui Moise, a multor patriarhi, a multor profeți și este și provocarea noastră.

CONCLUZIE

Șansele noastre să-L înțelegem pe Maestru și să mergem după El cresc atunci când, în dependență de El, trăim experiența lepădării de sine și a purtării crucii. Dumnezeu să ne ajute!

Întrebări pentru meditație:

1. De ce ne este mai ușor să venim la El decât să mergem după El?
2. Ce înseamnă la nivel practic lepădarea de sine și purtarea crucii?
3. Ce putem face pentru ca noi, ca ucenici, să-L înțelegem pe Maestru?

¹ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pp. 221–222.
^{2,3,4} *Ibidem*, p. 222.

Georgel Pîrlitu este secretarul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Eu voi merge

DE CHARLES MILLS



Autorul rubricii pentru copii de anul acesta este **Charles Mills**.

Articolele din această secțiune au fost traduse de Loredana Weiss.



Întreaga lume

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19).

Sarah privea pe geam cum celelalte mașini treceau încet pe lângă camioneta tatălui ei. *Cum este posibil?* se gândi încruntată. *Sunt atât de mulți oameni, iar eu nu sunt decât o fetiță.*

Tata a deschis ușa camionetei de pe partea șoferului și a așezat o pungă cu cumpărături pe scaunul de lângă ea. Apoi a urcat și el și și-a pus centura.

– Ți-e poftă de tocăniță de legume? a întrebat-o cu un zâmbet care îi lumina fața bronzată. Mama ta mi-a spus să cumpăr mulți morcovi delicioși, mazăre și broccoli de la magazin, așa că mă gândesc la o tocăniță delicioasă de legume cu pâine proaspăt scoasă din cuptor, pentru cină. Am cumpărat și niște mere și banane pentru desert.

A pornit motorul și a strecurat mașina în trafic. Sarah a zâmbit.

– Da, îmi place tocănița, a spus încet, apoi și-a întors privirea spre mașinile și oamenii care treceau pe lângă geam.

– Ești bine? a întrebat-o tatăl, uitându-se spre ea. Pari serioasă. Nu ești la fel de vorbăreată ca de obicei.

Sarah a scuturat din cap.

– Sunt bine, doar că nu înțeleg.

– Ce nu înțelegi?

Fetița se uită la tatăl ei.

– Omul care a predicat la biserică Sabatul trecut a spus că ar trebui să ducem dragostea lui Dumnezeu tuturor oamenilor din lume. Îți amintești? A spus: „Duceți-vă în întreaga lume!” Sarah făcu o pauză. Dar eu sunt doar o fetiță. Sunt doar eu. Cum să fac ce a spus predicatorul?

Tatăl a dat ușor din cap aprobator.

– Ai dreptate, a spus el. Lumea este un loc destul de mare, cu milioane și milioane de oameni în ea. Toți sunt ocupați, alergând încoace și încolo, muncind din greu, încercând să rămână în viață, luptându-se cu boli, protejându-se pe ei și familiile lor de rău. Ce să facem în cazul acesta?

Dintr-o dată, tatăl opri camioneta la marginea drumului.

– Mă întorc imediat, a spus.

Sarah l-a văzut luând o pungă cu mere din sacoșa de cumpărături și alergând spre un om care stătea pe trotuar cu un semn pe care scria: „Mi-e foame. Vă rog să mă ajutați!”

Câteva minute mai târziu, tatăl a oprit camioneta din nou și a sărit din ea. S-a grăbit să ajungă la o femeie în scaun cu rotile, care aștepta să treacă strada. A ajutat-o, asigurându-se că ajunge pe partea cealaltă în siguranță.

Apoi i-a făcut cu mâna și i-a zâmbit unui om care stătea pe o băncuță în parc cu o privire tristă pe față. Omul i-a zâmbit și el și i-a făcut cu mâna.

Când tatăl s-a întors la camionetă, Sarah avea pe față un zâmbet larg.

– În regulă, în regulă, am înțeles, a spus ea. Lumea îi include și pe oamenii din jurul nostru, nu? Pot să îi ajut pe oamenii de lângă fereastra mea.

Tatăl zâmbi.

– Și știi ce merge bine cu slujirea iubitoare?

Tatăl și fica au vorbit deodată cu fețele luminate de zâmbete:

– Tocănița de legume!

PREGĂTIRE PENTRU PLECARÉ

Fă o listă în această săptămână cu modurile în care îi poți ajuta pe oameni. Apoi ocupă-te să le împărtășești dragostea lui Dumnezeu. Adu-ți aminte: niciun gest frumos nu este prea mic. În lumea lor, poate fi uriaș!

Pescuind oameni

„El le-a zis: «**Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni**»” (Matei 4:19).

– Vreau să fiu ucenică, a anunțat Sarah la cină.

Lingurile mamei și tatei s-au oprit la jumătatea distanței dintre castroane și buzele lor.

– În regulă, a răspuns tatăl.

– Asta e bine, a răspuns mama cu un zâmbet.

Mirosul pâinii proaspăt coapte și a tocăniței de legume aburinde umpluse bucătăria, în timp ce mica familie se bucura de masa luată împreună. Atât tatăl, cât și mama știau că atunci când fiica lor făcea un asemenea anunț, se gândise mult înainte și urma să se întâmple ceva important.

– Poți începe să fii ucenică după cină? a sugerat mama. Nu vreau să ți se răcească supa.

Sarah zâmbi.

– Bine, a spus, mușcând cu poftă din felia ei de pâine integrală proaspăt coaptă. Dar sunt destul de entuziasmată.

Tatăl i-a făcut cu ochiul soției și a dat aprobator din cap.

– Fiica mea, ucenică! a spus el cu un zâmbet larg. Îmi place!

Mai pe seară, mama a găsit-o pe fetița ei ghemuită în pat, citind un capitol dintr-o carte ilustrată plină cu povești biblice. Cu doar câțiva ani în urmă, ea obișnuia să îi citească lui Sarah aceleași povești. Acum fetița citea de una singură, mulțumită eforturilor răbdătoare ale profesorilor ei de la școală.

– Deci, a spus mama, așezându-se pe marginea patului, ce fac ucenicii?

Sarah zâmbi larg.

– O, este foarte fascinant, a spus ea cu entuziasm. Mai întâi, învață tot ce pot despre Isus. Apoi se duc și le arată altor oameni cum era Isus.

– Într-adevăr, sună fascinant, a răspuns mama.

– Și spun povești din Biblie – ca acestea. Sarah a ridicat cartea. Și îi ajută pe oamenii cărora le este frică și sunt îngrijorați. Uneori se duc de colo-colo să se asigure că oamenii săraci au hrană și cei bolnavi au doctori care să aibă grijă de ei. Chiar și cântă cântece despre Isus. Eu știu cel puțin trei cântece grozave despre Isus. Fetița făcu o pauză. O, și alungă demoni.

– Ce fac? spuse mama cu uimire.

– Nu-ți face griji, râse Sarah. Nu este așa de înfricoșător pe cât ai crede. Am învățat la Școala de Sabat că, atunci când te rogi pentru o persoană, orice demon care este în preajmă va fugi. Instructorul a spus și că rugăciunea alungă demonii mâinii, supărării și rușinii. Mare putere!

Mama a întins mâna și a mângâiat fața fetiței.

– Uau! Fiica mea, ucenică! Cred că Isus te va ajuta la tot pasul, Sarah. Va merge oriunde mergi și te va învăța ce să spui și ce să faci. Când lucrăm cu Isus, suntem pe mâini bune.

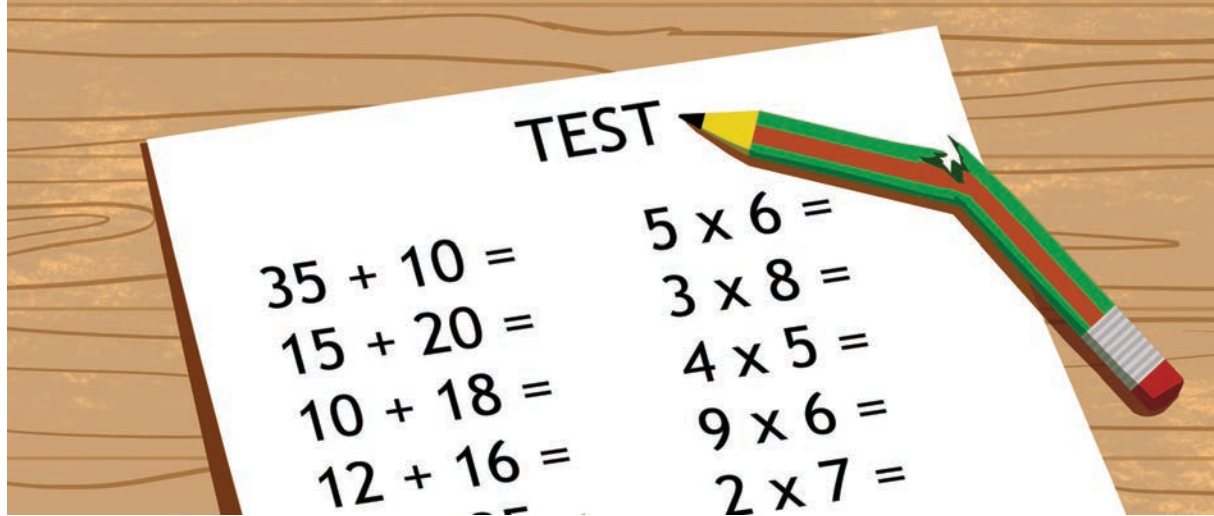
Sarah a dat din cap aprobator.

– De aceea citesc iarăși cartea aceasta. Dacă o să lucrez cu El, trebuie să știu totul despre Partenerul meu.

PREGĂTIRE PENTRU PLECARE

Gândește-te la povestea ta favorită despre Isus. Care sunt trei lucruri despre El pe care le-ai apreciat cel mai mult? Care sunt patru moduri în care te poți asemăna mai mult cu Isus atunci când împărtășești altora dragostea Lui?





Mă urăsc

„Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră” (Ioan 15:18).

Sarah s-a urcat în camionetă și și-a lăsat capul pe tetieră, suspinând adânc. Tatăl o studie pentru o clipă.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o cu blândețe. Ai picat vreun examen? A pierdut echipa ta de baseball la pauză? A fost cineva rău cu tine?

Sarah privea elevii care treceau pe lângă ei, alergând spre autobuzele școlii.

– Nu, nu și... da, a spus ea.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Vreau doar să fiu o ucenică bună.

– Știu.

– Vreau doar să împărtășesc iubirea lui Dumnezeu.

– Știu.

– Ei bine, cum se face că atunci când i-am spus colegului meu Peter că nu ar trebui să copieze la testul de matematică și că, în schimb, aveam să îl ajut să învețe înmulțirea cu nouă, mi-a spus: „Lasă-mă în pace. Pleacă! Nu am nevoie de ajutorul tău.” Sarah făcu o pauză. Mă urăște. Pur și simplu mă urăște.

Tatăl clipi.

– Uau! Asta trebuie să fi durut.

– Și alți copii au spus că nu voiam decât să îl impresionez pe Peter cu cunoștințele mele de matematică. Acum și ei mă urăsc. Sarah dădu din cap. Să fi ucenic e îngrozitor!

Tatăl lui Sarah a scos mașina din parcare și a luat-o pe drumul spre casă.

– Pot să-ți împărtășesc un text biblic? a întrebat el.

– Sigur, de ce nu? spuse Sarah fără nicio emoție.

– Ioan 15:18: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră.”

– Cine a spus asta?

– Isus.

– Serios?

– Da. În versetul imediat următor, a spus: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.” Unii oameni L-au urât pe Isus când El a vrut să îi ajute.

– De ce?

– Ei bine, unii nu au încredere în dragostea lui Dumnezeu. Cred că este ca dragostea pământească, pe care trebuie să o răsplătești. Cred că, dacă ești bun cu ei, atunci vrei ceva la schimb și orice ar fi lucrul acela, nu vor să îl facă.

– O, asta este ridicol! suspină Sarah. Nu voiam decât să îl ajut pe Peter să treacă testul și să nu dea de belele.

– Asta pentru că dai dovadă de dragostea dumnezeiască, nu de cea pământească. Lui Isus I-a păsat de oameni pur și simplu pentru că îi iubea și voia ca ei să facă binele. Dar unii oameni nu voiau să facă lucrul acesta, așa că L-au respins pe Isus. Și L-au urât.

Sarah închise ochii.

– Am atâtea de învățat despre ucenicie.

– O, știu și eu, spuse tatăl ei cu un zâmbet. Pare că Dumnezeu te învață deja niște lecții minunate. Te ajută să crești și să te maturizezi. Putem să îi mulțumim pentru lucrul acesta.

Și așa au făcut.

PREGĂTIRE PENTRU PLECARE

Alege un mod în care vrei ca Isus să te ajute să crești pentru a fi un ucenic grozav. Fii sincer!

Lumina

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă” (Matei 5:14).

– De ce nu te-ai supărat?

Sarah își ridică privirea din cartea de științe ca să îl vadă pe colegul ei Justin Wiclox, stând chiar lângă ea. Fața îi era brăzdată de transpirație și părul lui creț și închis la culoare purta încă urmele șepcii de baseball.

– Ce ai spus? a întrebat ea.

– Când Terry a spus că l-ai lovit în braț, dar nu o făcuseși, apoi profesoara ți-a cerut să stai în clasă pentru restul pauzei, și tu ai intrat pur și simplu în clasă fără să spui nimic, de ce nu te-ai supărat?

Sarah se lăsa pe spate în scaunul ei.

– Am întrebat-o pe mama de ce este Terry rău cu mine. A spus că este furios pentru că tatăl lui a plecat și, probabil, nu se va mai întoarce. Așa că umblă de colo-colo spunând lucruri pline de mânie pentru că este trist în adâncul inimii lui. Cred că vrea ca și alții să fie triști.

Justin se încruntă.

– Deci ți-ai pierdut pauza pentru că nu ai vrut să îi faci probleme băiatului din cauza căruia ți-ai pierdut pauza?

Sarah ridică din umeri.

– Presupun că da.

– Trebuia să-l fi lovit în braț, spuse Justin. Adică, hei, deja a spus că ai făcut lucrul acesta.

Sarah râse.

– Nu asta face un ucenic.

– Un ucenic? Despre ce vorbești?

Sarah suspină.

– Am învățat la biserica din care fac parte că ar trebui să fiu un ucenic pentru Isus. Uneori a fi ucenic înseamnă că trebuie să te gândești prima dată la alții – chiar și atunci când spun minciuni despre tine. Terry este trist și furios și nu vreau să îl învinovățesc. Dacă m-aș certa cu el sau l-aș pârî, s-ar simți și mai rău. Nu am vrut să se întâmple lucrul acesta.

Justin scutură din cap și se îndreptă spre ușă.

– Ești ciudată, Sarah! strigă el. Succes cu chestia aia cu ucenicia.

Sarah chicoti.

– Mulțumesc, Justin! O să am nevoie.

Câteva minute mai târziu, Sarah simți prezența cuiva stând în picioare lângă ea și, când își ridică privirea, dădu cu ochii cu Terry.

– Îmi pare rău, a spus băiatul. I-am spus profesoarei ce am făcut și a spus că ar trebui să stau în clasă pentru restul pauzei. A spus că poți să te întorci afară dacă vrei.

Sarah stătu o clipă pe gânduri.

– Ce știi despre lună?

Terry se încruntă.

– Lună?

– Da, citesc despre lună și nu înțeleg cum poate influența marea. Tu pari că te pricepi destul de bine la științe în clasă. Îmi poți explica?

Terry zâmbi larg.

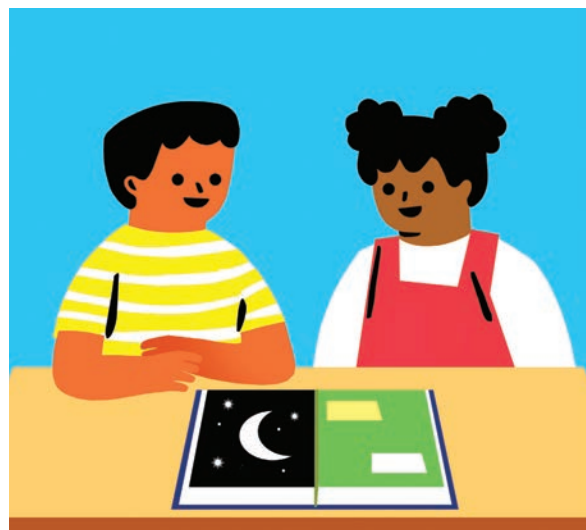
– Îmi place să citesc despre lună, spuse el entuziasmat, așezându-se lângă Sarah. Vezi tu, există un lucru numit *gravitație*.

În timp ce colegii lor se jucau afară, băiatul trist și ucenica vorbeau despre secretele sistemului solar.

PREGĂTIRE PENTRU PLECARÉ

Cum crezi că ar reacționa un ucenic al lui Isus în următoarele situații:

- Un elev nou se alătură clasei voastre la școală.
- Un coleg care locuiește în apropiere este bolnav și nu poate ține pasul cu temele.
- Cineva te insultă în timpul pauzei.



Școala iubirii

„Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud” (Efeseni 4:29).

Pastorul Miller ridică ochii din ecranul calculatorului pentru a vedea un vizitator stând în pragul biroului lui de la biserică.

– Bună, Sarah, a întâmpinat-o el. Ce te aduce în frumoasa noastră biserică într-o zi de marți?

Sarah își lăasă ghiozdanul lângă fotoliul mare din piele de lângă fereastră și se așează suspinând.

– Există o școală pentru ucenici? a întrebat ea. Cred că am nevoie de un curs sau două.

– Despre ce?

– Despre cum să fii un ucenic mai bun! Uneori mă descurc destul de bine. Alteori devin confuză și greșesc. Probabil că lui Isus Îi este rușine cu mine.

– O, a răspuns pastorul Wilson cu o încuviințare din cap. Pare că ai nevoie să frecventezi Școala iubirii.

– Să frecventez ce?

– Școala iubirii. Acolo caută ajutor toți ucenicii în devenire.

Sarah se aplecă în față.

– Unde este locul acesta?

– Ei bine, poate fi în biserică, sau la Școala de Sabat, ori acasă. Am mers la Școala iubirii chiar și într-o închisoare.

– O închisoare? întrebă Sarah uimită. Nu înțeleg. Bărbatul zâmbi.

– Școala iubirii nu este un loc, Sarah. Este o atitudine. Ucenicii au multă iubire în inimile lor și caută întotdeauna moduri în care să folosească acea iubire. Vor să știe cum pot să își slujească mai bine familia, prietenii, colegii de clasă și chiar țara.

– Deci, spuse Sarah, ce fac în această școală?

– Își studiază Bibliile, învață unul de la celălalt, dezvoltă talente personale care îi vor ajuta să împărtășească și mai mult dragostea lui Dumnezeu – știi tu, ca un cântăreț care cântă la chitară, sau un fotograf, ori un pictor care creează imagini frumoase. Eu comand cărți online pentru a le oferi deținuților din penitenciarul local. Ei apreciază lucrul acesta. Vezi tu, învățăm mai multe despre dragostea lui Dumnezeu când împărtășim dragostea lui Dumnezeu. Toată acea pregătire și tot acel studiu și dezvoltare a talentelor noastre ne fac să fim mai buni în ceea ce facem.

Dacă suntem confuzi sau greșim, Isus este bucuros să ne ajute să rezolvăm problema.

– Deci, răspunse Sarah gânditoare, lui Isus nu Îi este rușine cu noi. Gândește numai: *Hei, ucenicul acela are nevoie de mai multă pregătire.*

– Absolut! spuse pastorul Wilson. Așa că sfatul meu este să petreci timp cu oamenii, să le oferi cuvinte de încurajare pe platformele sociale, să ai un rol activ în serviciile de închinare și să îți dezvolți talentele. Toate acestea fac parte din frecventarea Școlii iubirii.

Sarah zâmbi larg îndreptându-se spre ușă.

– Mulțumesc, frate pastor Wilson, spuse ea. Mă voi înscrie astăzi.

– Ne vedem la ore, răspunse bărbatul în timp ce îi făcea cu mâna.

PREGĂTIRE PENTRU PLECARE

lata temele tale pentru Școala iubirii. Încercuiește-le pe cele pe care vrei să le completezi săptămâna aceasta.

- Citește un capitol din evangheliile (Matei, Marcu, Luca, Ioan) în fiecare zi, timp de o săptămână.
- Petrece o oră în natură, cerându-i lui Dumnezeu să îți arate ceva incredibil.
- Exersează unul dintre talentele tale până când începi să fii mai bun. Apoi arată cuiva.



Cicatrici

„De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port semnele Domnului Isus pe trupul meu” (Galateni 6:17).



– Ce este asta? a întrebat Sarah.

Stătea pe canapea lângă bunicul ei. În partea cealaltă a sufrageriei, șemineul strălucea cu putere, iar pe covor se reflectau raze din lumina lui caldă.

– O, cicatricea asta amărâtă? a răspuns bunicul, examinând zona brațului său, acolo unde arăta Sarah. Am dobândit-o când eram în poliție. Cineva a decis că nu îi plăcea faptul că încercam să îl opresc de la a comite o infracțiune, așa că m-a împușcat.

Fetița se încruntă.

– Te-a durut?

– Da, foarte tare.

– Ce s-a întâmplat cu omul care te-a împușcat?

– A ajuns la închisoare.

– Pun pariu că te-ai bucurat când s-a întâmplat lucrul acesta.

Bunicul își mișcă ușor capul dintr-o parte în alta.

– Nu chiar. M-a întristat să mă gândesc că nu puteam să îl ajut să trăiască o viață mai bună.

– Te-a împușcat, bunicule! Te-a *împușcat!* Ai o cicatrice care dovedește lucrul acesta.

– Ei bine, da, a apăsat pe trăgaci. Dar prefer să trăiesc în libertate cu o cicatrice, decât în închisoare fără una. Tu nu?

Sarah a dat din cap aprobator.

– De ce oamenii răi le fac rău oamenilor buni? De ce le fac cicatrici?

Omul se încruntă.

– Presupun că oamenilor răi nu le plac oamenii buni, a spus el. Poate că sunt geloși. Poate se gândesc în sinea lor: *Acest om bun mă face să par rău. Așa că o să îl rănesc și poate o să devină rău ca mine. Atunci nu o să mai fiu singur în răutatea mea.*

– Isus are cicatrici, a spus Sarah încet. Predicatorul de la biserică a spus că sunt în mâinile și coasta Lui. Le-a primit când niște oameni răi L-au atârnat pe cruce. Într-o zi le voi vedea.

– Știu, a spus bunicul cu tristețe. Și apostolul Pavel a fost biciuit de câteva ori pentru că predica despre dragostea lui Isus. Spatele lui era plin de cicatrici.

– S-a oprit din predicare?

– O, nu! A predicat în și mai multe locuri. În cele din urmă a scris: „Am cicatrici pe trup. Ele arată că sunt al lui Hristos Isus.” Nu îi era rușine. Acele cicatrici erau semnul că era un ucenic adevărat.

– Încerc să fiu și eu o ucenică, a spus Sarah gânditoare.

– Știu, a spus bunicul. Uneori ucenicii sunt răniți de oameni cărora nu le place ceea ce spun sau ce predică ori cântă. Uneori cicatricile sunt produse de cuvinte dureroase sau acțiuni răutăcioase. Dar adevărații ucenici știu că acele cicatrici înseamnă că împărtășesc dragostea lui Dumnezeu.

– Îmi pare rău că ai fost împușcat, bunicule, a spus Sarah.

– Acesta este prețul pe care îl plătești uneori pentru că ești un polițist bun, a declarat omul.

PREGĂTIRE PENTRU PLECARÉ

Încercuiește ce ai prefera să ai. (Ține minte că unele alegeri vor însemna că unii oameni vor râde de tine, vor încerca să te batjocorească sau să te rănească prin cuvintele sau acțiunile lor.)

O viață plină de faptele rele ale lui Satana
sau

O viață plină de binecuvântările lui Dumnezeu.

O viață veșnică cu Isus în ceruri
sau

O viață scurtă pe acest pământ.

O conștiință încărcată de vinovăție și rușine
sau

O conștiință curată și gânduri pline de speranță.



Răspunzând chemării

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4:4).

Pastorul Miller zâmbi privind la comunitatea lui, în timp ce repeta cuvintele:

– Este cineva aici care ar vrea să își dedice viața lui Isus? Este cineva aici care dorește să se ridice și să spună: „Aleg să fiu un ucenic al lui Hristos și să îl urmez oriunde mă va conduce?”

Sarah stătea cu părinții ei pe una dintre băncuțele din partea din față a bisericii, în timp ce invitația pastorului răsuna în sală. Se simțea fericită pentru că răspunsese deja acelei chemări cu multe luni în urmă. Alesese să fie o ucenică și, deși nu era întotdeauna ușor, știa că era decizia corectă.

Din clipa în care se ridicase să spună: „Vreau să fiu o ucenică”, viața ei se umpluse de provocări și oportunități. Sarah chiar vorbise cu câțiva colegi de-ai ei de la școală și îi invitasese să i se alăture la întâlnirile speciale de la biserică – programe pline de muzică și povestiri amuzante. Unii îi acceptaseră invitația și se bucurau ascultându-l pe pastorul Miller predicând și pe diferiți oameni care își împărtășeau talentele. Tinerilor vizitatori le plăcea în mod special bărbatul

care cânta la marimbă și femeia care cânta cântece cu vocea și la ukulele. Câțiva dintre acei colegi erau chiar acum în biserică, împreună cu părinții lor, și erau așezați lângă ea, ascultând cântecul orgii, în timp ce pastorul Miller aștepta un răspuns la apelul lui.

Dintr-odată, Sarah auzi scârțâind băncuța pe care ea era așezată, semn că cineva se ridica în picioare. S-a uitat să vadă cine era și i s-a pus un nod în gât. Era Terry, băiatul care îi făcuse atât de multe probleme și o făcuse de rușine la școală. Mințise cu privire la ea, făcuse mișto de ea și îi făcuse viața îngrozitoare. În timp, devenise mai prietenos, dar durerea acțiunilor lui din trecut încă se mai resimțea.

Acum stătea în fața unei biserici pline de oameni spunând: „Vreau să fiu un ucenic. Vreau să îmi predau viața lui Isus.”

Alți câțiva din biserică s-au ridicat ca răspuns la invitația pastorului Miller, dar Sarah nu a observat. Și-a dat seama că Isus o folosise să atingă inima unei alte ființe umane. În toată viața ei nu simțise niciodată atâta bucurie și fericire.

În timp ce pastorul se ruga pentru cei care se ridicaseră, Sarah simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Răspunsul la chemarea de a fi un ucenic îi schimbase viața și nu se putea vedea ca fiind nimic altceva. Indiferent ce îi stătea în față, știa că avea să împărtășească întotdeauna dragostea lui Dumnezeu oricărei persoane pe care o întâlnea. Avea să fie întotdeauna o ucenică.

Când pastorul și-a încheiat rugăciunea, Sarah a rostit un „Amin!” din cale afară de bucurios.

PREGĂTIRE PENTRU PLECARE

Ai vrea să fi și tu un ucenic? Rostește rugăciunea aceasta în fiecare dimineață:

„Iubite Isuse, vreau să fiu un ucenic pentru Tine. Învață-mă, instruieste-mă și călăuzește-mă la fiecare pas pe cale. Sunt al Tău. Amin!”

Niciodată nu este prea târziu

„Bucuria, succesul, slava slujirii tale stau în a fi mereu gata, cu urechile deschise pentru a auzi și pentru a răspunde chemării Domnului: «Iată-mă, trimite-mă!»” (Ellen G. White, *Solii alese*, vol. 2, p. 168).

Ellen White se zvârcolea în somn. Visul părea atât de real. Își privea fiul, pe Edson, jucându-se pe plajă cu un grup de prieteni. Erau atât de concentrați pe distracție că nu au observat că se îndepărtau din ce în ce mai tare de țarm.

Valurile oceanului se ridicau din ce în ce mai sus și se îndreptau rapid spre grupul de prieteni înainte de a se sparge cu un răget puternic. Ellen s-a speriat.

– Nu aveți nicio clipă de pierdut! strigă, încercând să se facă auzită peste zgomotul produs de vânt, apă și valuri. Curentul! Curentul!

Ellen știa că atunci când valurile se întorceau în ocean îi puteau lua cu ele pe acei tineri care nu aveau nicio idee că sunt în pericol. Cu siguranță aveau să se înece. Dintr-odată l-a auzit pe Edson strigând speriat. Apoi s-a trezit tremurând.

Dar fiul ei nu era un adolescent. A avea 43 de ani și trăia departe de casa părintească. Avusese o viață tumultuoasă. Făcuse câteva greșeli și mințise în legătură cu situația lui. Ellen chiar trebuise să îi plătească de câteva ori cauțiunea pentru a-l scoate din închisoare.

Tatăl lui Edson murise. La fel și doi dintre frații săi. El se împotriva tuturor lucrurilor pe care mama lui le susținea și îi spunea adeseori lucrul acesta.

În aceeași zi în care a avut visul, Ellen i-a scris o scrisoare și i-a spus despre coșmarul ei. „Curentul reprezintă puterea lui Satana și voința ta încăpățânată”, a spus ea. I-a amintit că trebuia să își predea viața lui Isus.

Atunci s-a întâmplat ceva incredibil. Edson a crezut-o. Și-a spus: *Nu sunt pe calea care duce la cer. Trebuie să mă schimb.*

Și s-a schimbat! După multă rugăciune a pornit într-o lucrare nouă. A propulsat un mic vapor cu aburi numit *Morning Star*

(*Luceafărul dimineții*) pe râul Mississippi, în sudul Statelor Unite. L-a folosit ca biserică și școală pentru oamenii afro-americani din zonă, împărțându-le Evanghelia. În timp, a ajutat la înființarea a cincisprezece școli, o editură pentru publicarea cărților de care să se bucure americanii de culoare și un sanatoriu care să se ocupe de nevoile lor medicale.

Povestea lui Edson White este o ilustrație puternică a două lecții importante. În primul rând, părinții nu ar trebui să renunțe niciodată la copiii lor. Ellen i-a scris multe scrisori și i-a spus întotdeauna că îl iubește. În al doilea rând, nu este niciodată prea târziu să devii ucenic al lui Isus.

De aceea, când Edson i-a permis în sfârșit lui Isus să intre în inima Lui și L-a auzit pe Mântuitor zicând: „Duceți-vă în toată lumea și împărtășiți dragostea Mea”, a fost pregătit. „Mă voi duce”, a spus el cu bucurie. „Mă voi duce!”

Asta fac ucenicii.

PREGĂTIRE PENTRU PLECARÉ

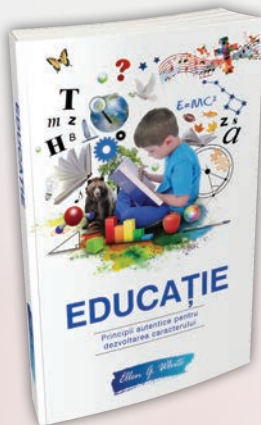
Ești gata să mergi să fii un ucenic? Roagă-te și gândește-te la următoarele idei.

- Fă voluntariat la o cantină locală. Pe lângă mâncare, oferă și bunătate.
- Găsește moduri prin care să aduni fonduri pentru ADRA.
- Bucură-l pe pastorul tău oferindu-te să ajuți în cadrul bisericii.
- Scrie e-mailuri de încurajare oamenilor care se confruntă cu probleme.

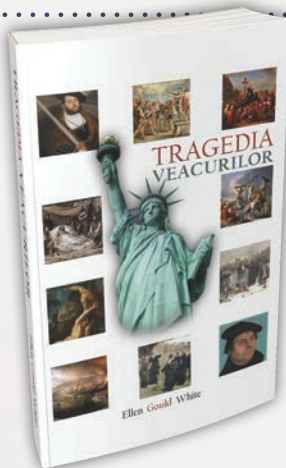


SĂPTĂMÂNA MISIUNII PRIN CARTE

3 - 10 decembrie 2022



EDUCAȚIE
Ellen G. White



TRAGEDIA VEACURILOR
Ellen G. White



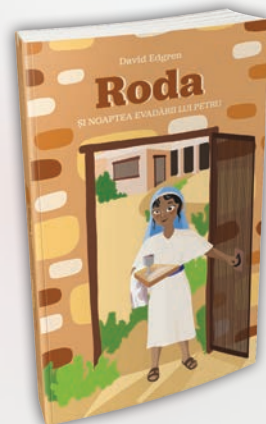
ÎNDRUMAREA COPILULUI
Ellen G. White



**PAȘI SPRE
ALIMENTAȚIA IDEALĂ**
Ionel Bratu



ADVENTIȘTII
Norel Iacob, editor



**RODA ȘI NOAPTEA
EVADĂRII LUI PETRU**
David Edgren



AGENDA PENTRU FEMEI
Gianina Floricel și Liliana Dincă

**7 titluri... 7 zile...
PREȚ PACHET: 70 lei**

Pentru comenzi, adresați-vă pastorului sau
directorului Departamentului Publicații al Conferinței.



58388